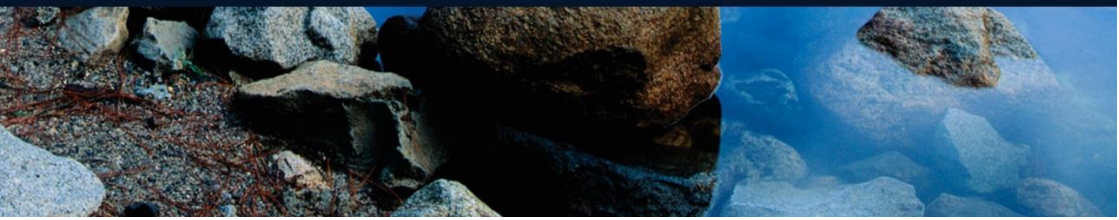

J. STHEPPANEE

JESSICA

Z YOSEMITE VALLEY

JESSICA Z YOSEMITE
VALLEY

Joseph Stheppanee

VĚNOVÁNÍ

Věnováno mojí drahé dceři Pauline, které jsem slíbil, že napíšu knihu. Svůj slib jsem splnil, avšak nebylo jí dopřáno, aby se tohoto dne dožila. Příběh věnuji také všem, kteří mají úctu k životu, lásku k daru, jakým je skvostná příroda, a touhu po spravedlnosti.

JEDEN Z MNOHA VEČERŮ V YOSEMITE VALLEY

Jessica mhouřila oči proti zapadajícímu slunci a nastavovala tvář lehkému, chladivému vánku, který přicházel v nepravidelných intervalech. Bylo to příjemné zakončení výjimečně horkého dne. Veliký, do ruda zbarvený sluneční kotouč pozvolna mizel za rozeklaným pohořím. Milovala tyhle chvíle samoty, ty okamžiky, které nastávají jen několik prchavých minut před tím, než slunce definitivně utone za vysokými horami. Byla to doba, kdy se čas zdánlivě zastaví, ptáci přestanou zpívat a všechno obejmje majestátní klid a hebké, sametové ticho. I růžová oblaka na stříbrné obloze zpomalila svůj běh. Celý obzor nyní zářil jako tekoucí zlato.

Zprvu lehké, nesmělé poryvy větru zesílily a jeden z dlouhých závanů k Jessice zanesl vůni lesů – omamné aroma jehličí a pryskyřice stékající po rozpraskaných kmenech staletých jedlí a borovic. Cítila

kořeněné aroma trávy z prosluněných mýtin, vůni horských potoků a mokrých kamenů. Byla to směs jemných odstínů, koktejl namíchaný z nejjemnějších nuancí.

Vůně hor, lesů a potoků byly tak okouzlující, tak mocné, tak omamné, že cítila zvláštní chvění a vzrušení, které se měnilo v neodbytnou intenzivní touhu. Zatoužila vydat se k těm modrozeleným dálkám, prodrat se lesy, přebrodit potoky, projít kaňony, vyšplhat po příkrých srázích hor, nahmatat ten zlatě zářící obzor a navěky s ním splynout. Byl by to bezbolestný únik ze života, ve kterém kromě povznášejících pocitů při pohledu na dechberoucí scenérii yosemitského údolí cítila po většinu dní duševní bolest a zklamání.

Zhluboka se nadechla, aby co nejvíc naplnila plíce i mozek podmanivou vůní svobody, touhy a naděje, vůní tajemných a nepoznaných dálek. Snažila se udržet kouzlo a sílu příjemných, prchavých chvil co nejdéle.

Otevřela oči. Slunce zmizelo za vrcholky, zlatá záře zeslábla a přecházela do sytě oranžové. Na obloze se vytvořila paleta nádherných barev a odstínů. Nebe nad její hlavou ztmavlo do indigové modře, která směrem k horám na západě přecházela do světle modravého odstínu sepraných džín. Jemně smaragdový nádech se přeléval do stříbrné, pískově žluté, a nakonec oranžové barvy. Barevná paleta tím však ještě nekončila, pokračovala dál nad hory, a ještě dál a tam za mohutnými rozeklanými štíty, jako by se rozhořel obrovský požár. Znovu zavřela oči a snažila se vyhnat všechny

myslenky z hlavy. Bylo to tak příjemné a osvobozující – nemyslet na nic.

Většinu svého života se nedokázala zbavit tíživých vzpomínek, které jí od dětství pronásledovaly. Byly neustále s ní, byly pevnou součástí jejího života. Vzpomínky na nepřírozně zhroucené postavy rodičů na předním sedadle automobilu. Vidina temně rudého pramínku krve vytékajícího z blondatých vlasů, klikatícího se kolem nehybně otevřeného oka, dále kanoucím po tváři, po štíhlém krku, až za bílou krajkou růžových šatiček sestřičky Daisy.

Vzpomínky na nemocniční lůžko, na laskavé a smutné oči lékařů a ošetřovatelek, na dětskou postýlku v oranžovém dětském pokoji v babiččině domě, na pojízdný invalidní vozík, ve kterém trávila většinu svého času už bez mála šestnáct roků.

Požár za horskými štíty pomalu dohasínal. Nad nimi sice ještě zářil temně oranžový pruh, ale hluboké lesy na úbočích už zfialověly. Nastalo úplné bezvětrí. Otočila svůj vozík směrem k osadě, která se nepravidelně rozkládala za jejími zády. Ještě byly viditelné jednotlivé budovy a stromy v zahradách, majestátný, rozložitý platan v parku, i jasně bílé zdi vysokého domu z cihlově oranžovou střechou – její současný domov.

Některá okna domů odrážela oranžové světlo nad horami, byl to zvláštní jev, jako by za okny hořel oheň. Naprosté ticho stále nic nerušilo, podhorská osada jako by zamrzla v čase, nic nenasvědčovalo tomu, že za zdmi domů klokotá život. Desítky lidí budou brzy ráno spěchat s netečným, kamenným výrazem ve tvářích do svých

nenáviděných zaměstnání a silnice rozezvučí silné motory nákladních i osobních aut.

Z Jessičiných úst vyšel povzdech a sotva slyšitelná slova: „Můj Bože, dej mi prosím sílu a důvod, proč žít.“ Vyprostila z kabelky ohmatanou knihu. Položila ji na kolena a otevřela v místě, kde byla záložka. Nemusela by číst, protože slova na otevřených stránkách znala nazpaměť. Psaná slova, však posilovala jistotu, že to, co sdělují je neměnné a věčné. Zažloutlé listy se barvily do oranžova, jak na ně dopadalo slábnoucí světlo dohasínajícího dne. Její tvář se rozjasnila a velké, zelené oči potemněly, když polohlasem četla:

*„Pán je můj Pastýř. V ničem nebudu mít nedostatek.
Dává mi uléhat na travnatých pastvinách;
vodí mě u dobře zavlažovaných míst odpočinku.
Občerstvuje mou duši.
Vede mě ve stopách spravedlnosti pro své jméno.
I když kráčím údolím hlubokého stínu,
nebojím se ničeho špatného,
vždyť jsi se mnou...“*

NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA

Junghansky na stěně obývacího pokoje pomalu hlubokým tónem odbily půl desáté. Jessica ten uklidňující tón starých hodin milovala. Za svůj život ho slyšela už tisíckrát a pokaždé v ní vyvolal vzpomínku na usměvavou, vrásčitou tvář babičky Nicole i ve stáří lemovanou černými vlasy.

Starodávné pendlovky a možná ještě starší Bibli v překladu Krále Jakuba, obraz od neznámého malíře, který si babička přivezla z Itálie jako památku po své mamince – zobrazující most nad temnou řekou, to bylo vše, co si po smrti babičky přivezla do svého nového domova v Yosemite Valley.

Měla ráda ten kraj, nádhernou panenskou divočinu, jež se rozkládala na míle daleko kolem divoké řeky Merced s vysokým pohořím Sierry Nevady na obzoru a impozantní, nepřístupnou skalní stěnou El Capitan. Již před mnoha lety zde byla několikrát na školním výletu. V parných letních víkendech stanovali v kempu u řeky, ve stínu vzrostlých sekvojí. To ještě běhala a jako kamzík zdolávala strmé, kamenité břehy, šplhala do korun štíhlých borovic s větší hbitostí než mnozí chlapci, s kterými chodila do třídy. Vzpomínky na dětská léta přerušily hlasy pod otevřeným oknem. Na kamenitém chodníku zaskřípěly pomalé kroky a záhy se ozvalo krátké zazvonění.

Seděla vzpřímeně ve vozíku a udiveně hleděla vzhůru na dvě mladé, štíhlé ženy stojící u dveří. Nemohla uvěřit svým očím. Dvě naprosto identické, štíhlé brunety, oblečené do letních šatů stejného

stříhu a stejné barvy. Dva dokonale shodné účesy, dva páry mandlově hnědých očí, hluboce kontrastujících s neskutečně bílou pletí andělských tváří. Ve slunné Kalifornii, kde značnou část obyvatel tvoří opálení lidé a snědí Hispánci, jev opravdu vzácný. Na první pohled bylo jasné, že jsou to dvojčata. Byla zvědavá, co dívky přimělo, aby vážily cestu až k ní na Swan Slab. Oba krásné dívčí klony na ni z pod černých dlouhých řas upíraly zářící pohledy. Byly doslova zářící, protože odrážely světlo slunce, které svítilo skrze záclony do obývacího pokoje. Dvojčata Jane a June – jak se představila, seděly přímo proti Jessice v pohodlných křesílkách a upíjela chladivý ostružinový nápoj domácí výroby. Ostružinová limonáda byla její chloubou, oblíbenou všemi sousedy i návštěvníky. Nápoj vyráběla podle své vlastní receptury na sklonku každého léta. Napadlo ji, že kdyby se jen na chvíli otočila, aby něco připravila na kuchyňské desce a při tom si dívky vyměnily svá místa, ani by to nepoznala. Bylo to docela úsměvné, s něčím takovým se ještě nesetkala. Jane asi vycítila o čem Jessica uvažuje.

„Víte, slečno Bellucci, jsme už zvyklé, že druhé uvádíme do rozpaků, ale ujišťuji vás, že jsme dost odlišné a kdybyste s námi byla delší dobu, sama byste začala vidět rozdíly. Náš táta se nikdy nespletl, když některá z nás něco provedla a když nám dával na zadek.“

June vrhla vyčítavý pohled na svoji sestru, ostýchavý pohled na Jessicu a nervózně si poposedla v křesle.

„Myslím, že bude dobré jít k věci,“ řekla.

„Jak už víte, jsme z důlní a těžařské společnosti Standard Mining Company.“

„Netušila jsem, že důlní společnost pro těžbu uhlí, boraxu a zlata zaměstnává takové křehké dělnice,“ řekla Jessica v žertu a v duchu se zasmála, když si představila, jak se June s Jane zakusují s obřími, těžkými a rachotícími sbíječkami do podloží kamenité země.

„Nepracujeme v terénu, ani v podzemí, milá slečno Bellucci, jsme z právního oddělení společnosti,“ odvětila podrážděným tónem June.

Jane zvedla ze země světle hnědý kufrík, položila si ho na kolena, odsunula sklenici s nápojem a vytáhla zažloutlé listiny. Byly to dva jednotlivé svazky. Každý z nich byl v jednom horním rohu provázaný červeným provázkem, jenž byl zataven do masivní pečeti. Na obou pečetích byl americký národní symbol – orel bělohlavý. Na vrchní straně obou svazků dominovalo velké kulaté razítko se znakem státu Kalifornie. Cítila, jak se v ní rodí neodbytný pocit očekávání čehosi nepříjemného. Srdce jí zrychlilo běh a jeho tlukot cítila až v hrdle. Zvědavost, kterou pociťovala od počátku návštěvy zesílila, ale zároveň se přidala obava, že ji dostihlo něco neznámého z hloubi minulosti. Její život v údolí pomalu a klidně plynul uprostřed panenské divočiny, uzavřené mezi mohutnými skálami, ozvučené uklidňujícími tóny hučících vodopádů, basovým mumláním vody mezi kameny, zvonivými melodiemi zpívajících, křišťálově průzračných potoků a zádumčivých, nehybných hladin malých jezer, která jako vyleštěná zrcadla odrážejí vznešenou krásu zasněžených vrcholků hor.

Nechtěla o to přijít, nechtěla, aby jí do života vstoupila nějaká nová životní překážka. Náhle, jako blesk z čistého nebe ji zasáhla vzpomínka na letité rodinné tajemství, které jí po smrti rodičů a sestry Daisy svěřila babička Nicole. Společně se rozhodly, že tajemství rodin

Bellucciů a Degnanů nechají navěky pohřbené. Mají s tím snad tyto staré svazky dokumentů ležících na stole něco společného? Upřela své zelené oči na Jane a se zrychleným dechem očekávala, co nového se dozví.

„Slečno Bellucci, prosím, dříve, než začneme projednávat záležitost, kvůli které jsme zde, potřebujeme abyste potvrdila pravdivost údajů, které vám budu číst. Týkají se vašich přímých předků, týkají se i vás a týkají se jistých pozemkových a majetkových záležitostí. Jestliže si nebudete jistá některými daty, prosím, bude dobré, když si vezmete k ruce váš rodný list.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla tichým a nervozitou zastřeným hlasem.

„Váš děd z otcovy strany, Federico Bellucci s manželkou Nicole Bellucci opustili i s malým synem roku 1873 Itálii a z města L'Aquila přesídlili do hlavního města státu Kalifornie, Sacramento, souhlasí?“

„V kterém roce to přesně bylo, to opravdu nevím, ale popisná místa souhlasí,“ odpověděla Jessica.

„Váš děd z matčiny strany,“ pokračovala Jane, „americký občan Ryan Degnan se roku 1869 oženil s Charlotte Buchanan a rovněž tak, jako vaši prarodiče Belluccioví, se oba usídlili v Sacramentu. Souhlasí to, slečno Bellucci?“ otázala se Jane, aniž by zvedla hlavu od dokumentu.

„No, asi ano, vlastně – určitě ano. Vzpomínám si, jak babička Charlotte vždycky se smíchem říkala, že v roce jejich svatby se udály tři události přímo celoplanetárních rozměrů. Říkala, že byla dostavěna transkontinentální trať napříč Amerikou, ruský chemik Mendělejev

publikoval své Periodické tabulky a pro lodní dopravu byl otevřen Suezský průplav. Ano, to byl rok 1869, rok svatby Buchananových.”

Jane zvedla hlavu od dokumentů a upřela zrak na Jessicu. Její mandlové oči stále jiskřivě odrazily světlo slunce za oknem, ale navíc ještě vyjadřovaly údiv i pobavení. Sestry se na sebe podívaly a ve stejném okamžiku se jako na povel zasmály. Vskutku to jsou jednovaječná dvojčata, o tom není pochyb, pomyslela si Jessica, ale pravděpodobně je spojuje ještě něco víc než jenom fyzická podoba.

„Promiňte, slečno, ale to bylo úsměvné a zároveň to je dobrý návod, jak si zapamatovat nějakou důležitou událost ve svém životě. Musíme si dávat pozor, June, co se bude dít ve světě, až se budeme vdávat, třeba se to někdy hodí našim potomkům.” Opět se tomu obě zasmály.

„OK, budeme pokračovat,” řekla Jane a zalistovala v dokumentech.

„Manželé Federico a Nicole Bellucciovi měli jediného syna, tedy vašeho otce Ricarda, narozeného roku 1870 v Itálii.” Jessica horečně přemýšlela, v hlavě srovnávala různá data, která si pamatovala a po chvíli souhlasila.

„Manželé Ryan Degnan a Charlotte Degnan měli jedinou dceru, tedy vaši matku Nancy Degnan, narozenou v roce 1875.”

„Ano, to si pamatuji velmi dobře, nedávno jsem měla v ruce mamčin úmrtní list.”

„Promiňte, slečno Bellucci,” řekla June, „nechtěly jsme vám působit bolest, ale ověřujeme důležité dokumenty, je nám to opravdu líto.”

„To je v pořádku,“ odvětila Jessica a navyklým pohybem si urovnala dlouhý, neposlušný pramen vlasů za ucho. „Pokračujte, slečno Jane a prosím, můžete mě oslovovat křestním jménem, přátelé mi říkají Jess.“

„OK, velmi rády. A nyní jsme konečně u vašeho narození, Jess. Rok 1902 Sacramento?“

„Ano.“

„Dobře, to bychom měly.“ Jane urovnala a odložila stranou svazek, ze kterého pokládala Jessice otázky a vzala do rukou druhý svazek, který byl očividně objemnější. Pomalu v něm listovala, a přitom, aniž by od listin zvedla zrak, Jessicu informovala:

„Tohle nejsou originály, ale bezmála padesát let staré kopie smluv a písemných dohod mezi vašimi dědy a dědem našeho zaměstnavatele. Originály jsou uloženy v sejfu federálního úřadu v Los Angeles a k jejich vydání bychom potřebovaly váš písemný souhlas. Je zřejmé, že se z nějakého neznámého důvodu nedochovaly kopie zhotovené pro vaši stranu, tedy pro pana Degnana a pana Bellucci. Kdyby se totiž zachovaly, byly by ve vaší držbě, Jessico, a vy byste už dávno věděla, co jsme dnes s vámi přišli úředně projednat. A co víc? Nebylo by nyní zapotřebí probírat minulost vašich dědů.“

„No, myslím, že vám ani nemusím říkat, jak jsem napjatá. Opravdu by mě nenapadlo, že v historii mé rodiny mohou být ještě nějaká bílá místa a nevyřešené záležitosti nebo že by mě mohla dohonit minulost mých dědů. Udělám rychle kávu, aby se nám lépe přemýšlelo. Můj otec Ricardo říkával, že ‚horká káva uchová ledový

klid v srdci a bystrou mysl.' To měl od své matky, její babičky Nicole, ona používala hodně krásných výroků z rodné Itálie.“

Obě s údivem sledovaly Jessicu, jak v pojízdném křesle hbitými pohyby připravuje kávu na kuchyňské lince, která byla sestavena a upravena tak, aby byl z křesla pohodlný přístup k elektrickému sporáku, nádobí a ke všem těm proprietám, které dělají kuchyň kuchyní. Ve chvíli, kdy Jessica zalávala kávu, obě dívky vyskočily od stolu, aby jí pomohly přenést šálky s vařícím nápojem.

„Ne, prosím, ne, to opravdu není třeba! Děkuji vám, ale já bych si připadala neužitečná, kdyby mě někdo pomáhal v takových běžných věcech.“ Sestry znovu usedly a beze slova hleděly na Jessicu, jak se šálkem v jedné ruce a s druhou rukou na vyleštěné obruči s neuvěřitelnou jistotou, grandiózně manévruje sem a tam mezi kuchyňskou linkou a jejich stolem.

„Vidíte, zvládla jsem to,“ prohlásila Jessica, když znovu zaparkovala vozík naproti dvojčatům. „Podle množství těch lejster, co leží na stole, a kvůli povídání, které kolem toho určitě bude, to vypadá, že se zdržíte na oběd.“ Aby předešla odmítavé odpovědi, která se už předem čitelně rýsovala v obou tvářích, spěšně dodala, „nebojte se, nebudu vařit, ale zvu vás na oběd do nově otevřeného grand hotelu Ahwahnee.“

Odmítavý výraz z tváří sester nezmizel, naopak se ještě prohloubil. Možná nechybělo mnoho a byl by nahrazen výrazem zděšení. Jessica využila chvilku ticha a dodala: „To prostě musíte vidět, je to ohromující stavební projekt. Postavili ho z oceli, betonu, dřeva, a dokonce i ze skla. Je chloubou yosemitského údolí. Stavěly ho dvě

společnosti, jedny z nejlepších v Kalifornii – David a Jennie Curry a Yosemite Park Company. Navíc v něm vaří prvotřídní kuchaři z Oregonu.”

„Zadržte, Jess, my jsme v tom hotelu ubytované, strávily jsme v něm noc, protože jsme přijely z Los Angeles včera večer. Měly jsme tam večeři i snídani a skutečně máte pravdu, výborně vaří.“

„Obzvlášť Edward Kenne, ten snědý číšník s indiánskými rysy je velmi příjemný, vid', June.” Junina bledá tvář získala barvu oranžových červánků, které většinu roku při západu slunce krásí pohoří Sierra Nevady. Podívala se výhrůžně na sestru a poté v rozpacích sklopila pohled do šálku s kávou.

„To je můj přítel,” sdělila Jessica. June prudce vzhlédla.

„Ne, není to tak, jak si myslíte, Edward není mým milencem, ale pravým přítelem. Jsme společně naladěni na stejnou strunu, pokud jde o lásku k yosemitskému údolí a celému kraji kolem. On rozumí mně a já rozumím jemu. Sdílíme spolu radosti, nápady, sny, vzpomínky, ale i bolesti, které život přináší. A skutečně, je to tak, Jane, Edward má indiánské předky. Miwokiové, tedy indiáni, kteří původně obývali zdejší kraj snad tisíce roků, byli spjati s přírodou. Ale nejen spjati, to není to vhodné slovo, oni byli její součástí. Byli součástí zdejší půdy, vodopádů, jezer, a dokonce všech nádherných zvířat, která zde mají svá doupata, hluboké nory a brlohy ve skalách a v lesích. Miwokiové byli zdecimováni a vyhnáni bezohlednými přistěhovalci, chtivými zlatokopy i americkými vojáky v mnoha bojích, které vedli za svůj odvěký domov.

Sorry, nechala jsem se unést a nemáme – tedy vy nemáte příliš času nazbyt. Objednám aspoň pizzu, tu nám z hotelu donesou. Ale ještě máme čas, je teprve půl jedenácté. Hořím nedočkavostí, to že jste tady je tak nečekané a já vůbec netuším, proč se mnou probíráte životní historii mých dědů.”

„Naprosto chápu vaše pocity, Jess,“ odpověděla Jane a v jejím hlase zaznívala lítost. Obavy, které zprvu Jessica pociťovala a které už pomalu vyšuměly se vrátily s plnou silou a opět opanovaly její mysl.

„Jak říkám, hořím nedočkavostí, prosím, už mi řekněte, proč jste zde a proč toto všechno?“

„Jste velmi citlivá, Jess, máte pohnutý život, v dětství jste prožila traumatizující zážitek, vaši rodinu a vás samotnou potkala velká životní tragédie, navíc vám po většinu života zůstalo veliké tělesné omezení. Je nám to moc líto, ale to, co od nás uslyšíte není vůbec radostné, není to pro vás dobrá zpráva. Teď vám za sebe něco povím. Kdybych věděla, že tady v Yosemite Valley najdu v podobě klienta, za kterým mě vyslala společnost, křehkou, bezbrannou dívku na vozíku, odmítla bych tu kauzu převzít a jak znám svoji sestru, učinila by to samé.” June jen mlčky přikývla.

„Jste citlivá a zranitelná, ale přesto všechno, co vás potkalo jste si statečně vybojovala své místo na slunci. Jess, věřím, že zvládnete i nepříjemnou situaci, o které budeme za chvíli hovořit. Mnoho zdánlivě neřešitelných věcí se dá zvládnout, když člověk zachová chladnou hlavu, rozvahu a když se bude pevně držet Boží rady a zdravého úsudku. To není z mojí hlavy, to nám neustále připomíná náš táta.

Musíme však ještě na začátek příběhu vašich dědů. Kdybychom vám teď bez úvodu řekly, v jaké situaci se nacházíte, nevěděla byste proč a jak k tomu došlo. Vzniklo by vám hodně nezodpovězených otázek a náš rozhovor by dále ubíhal mnoha směry najednou. Takže jdeme na to. Ale přece ještě něco.

Než začneme, prosím, jak to jen bude možné, nepřerušujte mne, Jess, slibuji, že vám potom vysvětlím všechno, na co se budete ptát, tedy samozřejmě pokud na to s June budeme znát odpověď. Některé části příběhu, anebo dokonce všechno, co vám budu říkat jste už nejspíš slyšela od babičky. Budu se proto snažit předat všechny informace opravdu krátce a jednoduše.“

ZLATOKOPOVÉ

„Dědové Federico a Ryan se spřátelili ještě před narozením vaší maminky Nancy. Vašemu otci Ricardovi bylo sedm roků, když v Kalifornii vrcholila zlatá horečka. Ryan a Federico se vydali ze Sacramenta do Sněžných hor s vidinou rychlého zbohatnutí. Cílem jejich cesty bylo Bodie, vzdálené pouhých 60 mil odtud při Bodie Creek. Cestou se k nim přidal jeden muž, německo-židovský emigrant Levi Strauss, který v San Franciscu vlastnil malou firmu na výrobu hrubého plátna.

Město Bodie a jeho okolí bylo doslova napěchováno zlatokopy a drsnými dobrodruhy. Snad každou hodinu byl někdo zavražděn nebo oloupen a střelba byla neustále na pořadu dne. Bylo nemožné nalézt volné místo k rýžování. Nakonec zkušenému Ryanovi padl do oka křemenný vrchol hory Bodie Bluff. Rozbili pod vrcholem tábor a začali kopat v jedné skalní průrvě. Mezi sintrovými balvany objevili z velké části zasypaný vchod. Poté, co odstranili napadané kameny a suť, zjistili, že odkryli krátkou chodbu, která vedla do nízké, ale dlouhé sluje. Když sluj osvětlili, učinili neuvěřitelný objev. Takřka po celé délce jeskyně se v šedé, křemenné stěně klikatě táhla zlatá žíla.

Po vzájemné dohodě odjel Strauss do San Francisca zajistit zábor a oznámit claim, když jej před tím společně ohraničili kolíky na jižním svahu Bodie Bluff. Zatímco byl Strauss nepřítomen, započali Federico a Ryan s dobýváním zlata. Žíla byla vydatná, zasahovala hluboko do skalní stěny. Uprostřed jeskyně byla nakupena veliká hromada

kamenů. Ryan si uvědomil, že jde o část zříceného stropu. Hrozilo tedy nebezpečí, že se kdykoliv může utrhnout jeho další část. K odtržení nejspíš došlo při posledním zemětřesení v této oblasti Sněžných hor. U protější stěny ležely pruhy kožešin, zformované do tvaru lůžka. Vedle bylo pohozeno několik kusů nádobí, rýžovací pánev, síto, lopata a krumpáč. Ryana se zmocnila zlá předtucha. Spolu s Federicem začali odklízet kusy zříceného stropu. Předtucha se jim zhmotnila před očima ve chvíli, kdy se objevila část koženého oděvu. V oděvu byla kostra člověka. Dlouhé, černé vlasy, které ležely kolem rozdrcené lebky spolu s některými částmi oblečení prozrazovaly, že to je, přesněji – že to byl indián. Z obavy před zřícením klenby spali venku před vchodem do jeskyně. Čtvrtý den po Straussově odjezdu přijela ke sluji skupina čtrnácti jezdců na koních. Byl to gang Charlese Brinleye ze sousední Arizony. Charles řekl jedinou větou: ‚Jestli ještě chcete dejchat vzduch v Sierra Nevadě, máte čas tak akorát do večera, abyste z tohoto kusu skály vypadli, jestli ne, tak zejtra už dejchat nebudete.‘ To řekl a významně si pohladil bouli na kabátu v místě, kde měl v podpažním pouzdru ukrytý revolver. Potom společně s ostatními kumpány otočil koně a jen tak přes rameno s chřaplavým smíchem prohodil:

‚Jedem se ještě provětrat do Bodie, dorazila tam prej nová zásilka holek.‘ V této situaci vaším dědům nezbývalo nic jiného, než strhnout tábor a odjet. Oba měli sedlové brašny po okraj napěchované zlatem, když odpoledne pomalým krokem na přetížených koních sjížděli ze svahu Bodie Bluff.“

To všechno Jessica znala z babiččina vyprávění. Jednu podstatnou informaci, která do příběhu patřila, však Jane buď úmyslně zamlčela nebo o ní nevěděla. Týkala se mrtvého indiána a Jessica se rozhodla, že o tom nebude mluvit. Také věděla, že Levi Strauss oznámil zábor, ale cestou zpět těžce onemocněl a zůstal v San Francisku. Nemoc mu paradoxně zachránila život. Setkání s Brinleyem by pro Leviho pravděpodobně skončilo tragicky.

Asi deset dní poté, co Federico a Ryan opustili zlatou sluj, použil Charles Brinley k urychlení těžby střelnou bavlnu. Psalo se o tom snad ve všech kalifornských novinách. Výsledkem byl masivní sesuv celého jižního svahu Bodie Bluff. Claim od dědů a Strausse odkoupila těžařská společnost Soledad Mountain. Pokud věděla, byla v té oblasti objevena také naleziště stříbra. Jessice během krátké chvíle proběhl hlavou nevyřčený zbytek příběhu, který pokračoval jako podle předlohy dobrodružného románu nebo podle scénáře hollywoodského westernu. Z úvah ji vytrhla Junina prosba.

„Co kdybychom už objednaly tu pizzu, ale hodně velkou, mám hlad jako pouštní vlk.“

„A já jsem hladová jako pouštní liška,“ přidala se Jane a obě se tázavě podívaly na Jessicu.

„Hmm, já mám taky hlad, asi jako... jako... pouštní lev,“ přijala Jessica slovní přihrávku.

„No, abychom se tady navzájem nepokousaly,“ řekla se smíchem, „ale proč ne, jsem pro. S plným žaludkem se sice špatně přemýšlí, ale nenechám se přece zakousnout pouštní hladovou zvěří. Nakonec, byla jsem to já sama, kdo to před chvílí navrhl, že?“

„Před chvílí?“ řekla pobaveně June a kývla směrem k pendlovkám na stěně. Bylo po půl druhé.

„Páni, to je hrůza, jak ten čas letí, když jsem se naposledy dívala na hodiny bylo jedenáct,“ podivila se Jessica.

„Na chvilku mě prosím omluvte, skočím na chodbu objednat pizzu po telefonu.“ Neřekla dojedu, ale skočím. Uvědomila si, že stále nedokáže připustit, že by byla chromá navždy, že by už nikdy nemohla běžet a skákat po kamenech při březích řeky Merced, že by se už nikdy nevyšplhala podle vysokého vodopádu Vernal, odkud je strhující výhled na Liberty Cap. Objednala pizzu a pomalu, hodně pomalu, aby měla čas vyhnat z hlavy chmurné myšlenky se vrátila k sestřám.

„Skoro všechno, co jste mi vyprávěla, June, znám od svojí babičky. Raději vám tedy povím, co o příběhu mých dědů vím já, abychom se nezdržovaly.“ Utrídila si v hlavě celý příběh, promyslela, o čem hovořit nebude a pustila se do vyprávění.

„Začnu tam, kde jste skončila, Jane. Jejich cesta vedla na jih. Sestoupili z Bodie Bluff, vyhnuli se nebezpečnému městu Bodie a horskými soutěskami prošli kolem městečka Mono City. Při západním břehu jezera Mono došli do města Lee Vining. V tom městě prodali část zlata. Původně měli v úmyslu prodat všechno a zbavit se tím těžkého nákladu, ale malá, provizorní banka neměla tolik peněz na výkup. Bohužel si až příliš pozdě uvědomili, že díky úředníkům v bance se mohou někteří lidé dozvědět o značném množství ryzího zlata, které převáželi. Zmínili se dokonce o tom, že míří do Sacramenta přes Yosemite Valley, a to bylo opravdu nerozumné.

Jejich obavy se prokázaly být oprávněné, jak poznali, když nakupovali potraviny a potřebné věci na další cestu. Zjistili totiž, že je nenápadně sleduje několik zarostlých ozbrojených mužů. Ocitli se ve vážné situaci. V té době v onom kraji postiženém těžkou epidemií zlaté horečky neměl lidský život příliš velkou hodnotu. Dobře vystrojený kůň, nabitý colt, rýžovací pánev, síto a zlato samotné měly v očích zlatokopů a dobrodruhů větší cenu než život. Ryanovi a Federicovi o život šlo, a proto museli urychleně vymyslet plán pro přežití.

Před mnoha lety v nadšení a horlivosti mladého Američana toužícího bojovat za hvězdný prapor vstoupil Ryan Degnan do jednotky státní milice. Jednotka jménem Mariposa Battalion, které velel zkušený major James D. Savage několik roků marně potlačovala povstání mnoha indiánských kmenů žijících kolem pohoří Sierry Nevady. Mladý Ryan posbíral od prvotřídního stratéga Savageho mnoho bojových zkušeností. Cenné zkušenosti také získal od pronásledovaných indiánů. I oni byli výborní stratégové, a navíc dokonale znali své Sněžné pohoří. Když batalián sestupoval z hor do člověkem netknuté divočiny, přišli do nádherného yosemitského údolí. Vytlačili odtamtud indiánský kmen Miwoiků a převzali nad údolím kontrolu. Stali se tak prvními bílými osadníky v Yosemite Valley. Brzy po těch událostech byla činnost Mariposa bataliónu ukončena a vojenský prapor byl rozpuštěn. Ryan se později odstěhoval do Sacramento, kde se oženil s Charlotte Buchanan.“ Jessica se odmlčela a dopila vystydlou kávu.

„Umíte velice živě vyprávět,“ pochválila ji June. „A vidíte, o Mariposa praporu a Ryanově členství v něm se v dokumentech nepíše. Pokračujte, Jess, i když jsou to vzhledem k vašemu případu už jen irelevantní informace, je to poutavé a osobně mě to zajímá,“ vložila se do rozhovoru Jane.

PRVNÍ RYANŮV PLÁN

„Ryanovi uzrál v hlavě plán. Pomohlo mu, že znal dobře cestu z Lee Vining do Yosemite Valley, kde před lety pobýval. Je to stezka, která vede po hřebenech, roklinami, kolem několika malých jezer, skalnatého útvaru Lembert Dome, kolem Tuolumne Meadows, což je mimochodem krásná planina řídké porostlá borovicemi, pokrytá zeleným travnatým kobercem, zakončená strmým svahem sestupujícím k čarokrásnému jezeru Tenaya.

A právě skalní útvar Lembert Dome ve tvaru bizarní kupole byl tím místem, kde svůj plán uskutečnil. Z části napodobil taktiku indiánů, kteří tehdy u Lembert Dome zmasakrovali padesát vojáků Mariposa praporu. K tomu však potřebovali získat před svými pronásledovateli několikahodinový náskok.

Začali tím, že navečer zašli do místní krčmy, jediné ve městě, přisedli si k dlouhému, napůl obsazenému stolu a čekali. Během krátké doby si postupně přisedlo šest mužů. Měli zarostlé tváře, ale i tak bylo patrné, že hrubé rysy jejich obličejů a tvrdé pohledy studených očí vytvarovalo neředitelné, koncentrované zlo. Bylo zjevné, že patří k sobě, a navíc ve dvou z nich Federico poznal muže, kteří je odpoledne sledovali. Ryan objednal whisky pro celý stůl. Za to si vysloužil hlasité uznání od všech mužů.

„Měli jsme dobrý týden, tak to společně zapijme, amigos,“ zvolal Federico.

„Až někdy přijde ten špatný zatáhne to zas někdo jiný, ne?“
Odpovědělo mu souhlasné mručení a bouchání plechových hrnků do stolu.

„Hola, barmane,“ zvedl Federico ruku, „ještě una ronda, než půjdeme s bráchou do pelechu, končíme s rýžováním a brzo ráno vyjíždíme na dlouhou štreku.“

„Kam míříte, chlapi?“ otázal se jeden z mužů.

„Do Sacramenta, ale chceme to vzít přes Yosemite Valley.“

„Yosemite?“ podivil se vousáč.

„Jo, jo, před dvaceti lety jsem tam podnikal, tak bych se rád podíval na stará dobrá místa.“

„To bych teď neriskoval, bejt váma, a nechal bych to na léto.“

„Jo, trochu se to protáhne, ale hádám, že do zimy to stihneme.“

„No, vy už tady nahoře brzy zapadáte sněhem, tak si nezapomeňte nakoupit pořádnou zásobu whisky,“ řekl na rozloučenou Ryan a odešli. Museli jednat rychle. Vzbudili starého majitele obchodu se smíšeným zbožím koupili balíček střelné bavlny dvě spolehlivé čtyřiačtyřicítky Remington a dvě krabice nábojů. Spěšně se pak vydali na cestu nocí, osvětlenou měsícem v úplňku. Bylo před nimi šest hodin pomalé jízdy a sedmnáct mil cesty, která se klikatila mezi lesními porosty i holými skálami.

Jeli mlčky, oba zabráněni do chmurných myšlenek. Ryan myslel na svoji těhotnou manželku Charlotte a Federico na manželku Nancy a pětiletého syna Ricarda. Svítání je zastihlo dvě míle před cílem. Ryan se modlil a doufal, že ani jeden z mužů nezná průrvu ve skále pod

horou Lemberg Dome, kterou tehdy po masakru major James D. Savage nazval tunelem smrti.

Průrva se tváří jako zkratka, jenž se vyhýbá rozsáhlému skalnímu výběžku, kolem kterého vede hlavní cesta od Leroy Vining. Přírodní tunel ve skále však není zkratkou – ve skutečnosti je dokonalou pastí. Nejprve mírně stoupá po 100 yardech se zúží natolik, že dva jezdci na koních nemohou jet vedle sebe. Po dalších 100 yardech začne skalní podlaha v tunelu prudce klesat, až k pravoúhlé zatáčce. Jezdec na koni musí soustředit svoji veškerou pozornost na strmé klesání. Před sebou vidí pouze osvětlenou skalní stěnu, protože pokračování soutěsky je jeho zraku skryté za zatáčkou. Nic netušící jezdec vjede do zatáčky a po několika dalších krocích už padá z výšky 500 yardů do hlubokého kaňonu.

Oba přátelé zastavili své koně a ohlédli se zpět. Bylo to právě včas, aby viděli proužek vycházejícího slunce. I přes vážnost situace, ve které se nalézali si nechtěli nechat ujít záračnou podívanou jakou byl východ slunce nad Gaylor Peak. Posvátné ticho, které vládlo všude kolem nich pouze občas přerušil ostrý mrazivý výkřik kroužícího jestřába. Počkali až se oranžový kotouč vyhoupne nad vrchol hory.

Koberce mlhy, na které dopadaly sluneční paprsky byly nepohnutě zavěšeny nad lesy a nad horskými svahy podobné vznešeným baldachýnům. Zdály se být jemnějšími než průsvitné hedvábí. Byly nasvíceny do světla oranžové barvy s růžovým nádechem a po okraji jakoby ozdobené subtilními křehce něžnými krajkami. Bylo těžké odtrhnout zrak od takové nádhery, kterou

zdarma servírovala příroda v Sierra Nevadě. Oba přátelé se setkali pohledem.

„Možná to je naše poslední podívaná,“ řekl Ryan.

„Taky mě to napadlo,“ odušil Federico.

„Nevím, ale do teď stála štěstěna na naší straně, snad se ještě neunavila anebo neztratila trpělivost. Po tom všem bych se ani moc nedivil.“

„Umíš střílet?“ otázal se Ryan.

„Ano, otec mě učil střílet od mých sedmi let. Bojoval jako voják toskánského Velkovévodství v bitvě u Pastrenga a ve Veroně. Byl to zanícený válečník, rváč a neskonale štváč. Psychicky utýral matku k smrti. Díky jeho špatné pověsti a mnoha nepřátelům, které si svou podlostí vytvořil, jsem musel s manželkou i se synem uprchnout před vendetou. Nakonec jsme emigrovali do Států.“

„To se mi ulevilo,“ odpověděl Ryan.

„Když to nevyjde se soutěskou tak je společně rozstřílíme na hadry.“

„Ha, ha!“ zareagoval Federico ironicky. „Nejsem legendární Buckshot Roberts, kterej odstřelil osm desperátů v jednom souboji.“

Pokračovali dál mrazivým ránem a cítili, jak se jim hřejivé paprsky vycházejícího slunce příjemně opírají do ztuhlých zad. Dojeli k rozcestí a nevěřicně zírali na ceduli umístěnou vedle vchodu do široké skalní průrvy.

Velká, deštěm vybledlá písmena oznamovala, že po pěti stech yardech soutěska, jenž odbočuje vpravo je částečně tunelem, který končí nad hlubokým kaňonem.

„Sakra! K čertu! To snad ne!“ zaklel nahlas Ryan.

„Snad nééé,“ vrátila ozvěna ze skal jeho slova.

„Takže plán B?“ zeptal se pobledlý Federico. Oba seskočili z koňů a nevráživě zírali na ceduli. Něco takového nečekali.

„Počkej,“ řekl Federico a opřel se o kovový sloupek. Cedule se lehce zachvěla.

„Musíme zabrat oba,“ řekl Ryan a uchopil sloupek oběma rukama. Zabrali, ale sloupek byl pevně zapuštěn do kamenité země.

„Na co máme koně?“ otázal se Federico.

„No to je nápad, seš chytřej kluk,“ řekl Ryan. Uvázali lano k sedlu Federicova koně. Napětí vystřídal jásavý pocit, když sledovali, jak se uvolňují kameny za sloupkem, jak se naklání, až zcela vyvrácen padl k zemi. Odnесли ceduli o kus dál a na protější straně hlavní cesty ji zasypali kameny. Zahladili místo, kde byla zapuštěna do země vyhoupli se opět do sedel a vjeli bok po boku do skalní průrvy.

Po několika yardech, když vjeli do tunelu Ryan zastavil a posuňkem sdělil Federicovi, aby počkal. Vzal vak, který měl upevněný k sedlu a vrátil se zpět do ústí skalního vjezdu.

Z vaku vysypal na kamenitou zem koňský trus a pár yardů před něj pohodil obal ze žvýkacího tabáku. Pro jistotu ještě o kus dál nechal ležet svůj bandanu se vzorem paisley, který měl včera večer v krčmě kolem krku.“ Jessičino vyprávění přerušilo zazvonění u domovních dveří.

ČÍŠNÍK EDWARD KENNE

„Pizza je tady,“ oznámila Jessica. „Jedno dlouhé a jedno krátké zazvonění, to je Edward Kenne.“ June vyskočila od stolu.

„Já, já jdu otevřít, potřebuji už trochu pohybu,“ vyhrkla, a aniž by čekala na reakci těch dvou, odtancovala na chodbu. Jessica s Jane se Junině splašenému počínání zasmály a vyměnily si významné pohledy. Z chodby byl slyšet Junin zvonivý smích a hluboký mužský hlas. Záhy se June objevila ve dveřích s obličejem červeným až ke kořínkům vlasů.

Za ní vešel vysoký, štíhlý muž v tmavém obleku šitém na míru, jež slušivě obepínal jeho atletickou postavu se širokými rameny. Slovo vešel však přesně nevystihovalo styl jeho chůze. Mladý muž ve skutečnosti do místnosti vplul.

Měl totiž neobyčejně lehký a pružný krok. Snědý opálený obličej, krátké a rovné havraní vlasy, černé oči, mírně vysedlé lícni kosti a ostře řezané rysy, to vše bezpečně poukazovalo na indiánský původ. V levé ruce nesl ve štosu papírové krabice. Položil krabice na stůl, podal ruku nejprve Jessice a potom stojící Jane.

„Umíráme hlady, číšníku,“ přivítala Edwarda Jane s přátelským úsměvem.

„V tom případě umíte umírání dokonale maskovat, slečno Jane, protože vypadáte naprosto zdravě. Ale pro jistotu jsem vzal dvě porce. Jessica objednala Margheritu, to je italská klasika, která vždy potěší a nikdy nezklame. Grand hotel Ahwahnee vám navíc jako pozornost

věnuje pizzu Quattro Formaggi, neboť to je specialita, o které se tady v údolí říká, že je osmým divem světa. Být v Yosemite Valley a neochutnat kulinářský zázrak, který má na svědomí šéfkuchař Hilton McRaem, by bylo stejné, jako kdybyste při návštěvě Paříže neochutnali Cuisses de grenouille.“

„Brr, dejte pokoj, Edwarde,“ otrásla se Jane, žabí stehýnka nemůžu ani vidět, natož je konzumovat.“

„Víte, Jane, jak jsou dobrá například v cibulové omáčce?“ přidala si Jessica. „Tak dost nebo mě přejde hlad! Žáby nechte francouzským žabožroutům, my Američané milujeme pořádný hovězí steak nebo opékaná žebra.“

„Kdo by to do vás řekl, slečno,“ pokýval s obdivem hlavou Edward.“

„No, co je špatného na pořádně vysokém steaku?“ zeptala se Jane nechápavě. „Samozřejmě, že nic, slečno Jane, jen si neumím představit, jak takový steak spořádáte, když vidím vaši štíhlou postavu.“

„Až někdy přijedete k nám domů do Bakersfieldu, tak uvidíte, jak celá naše rodina vyniká ve spořádávání vysokých steaků, a víte kdo nejvíc?“

„Naše matka,“ vpadla jí do řeči June. Edward se upřímně zasmál.

„Omlouvám se, slečno,“ řekl, když zaregistroval pohled, který Jane vrhla na June.

„Dobrá, dost řečí,“ přerušila rázně Jessica konverzaci. „Vezmi si prosím židli z vedlejšího pokoje a posad' se k nám, Ede, najíme se společně.“

„Díky, Jess, ale nemůžu se zdržet. Šéf šílí, dorazil k nám nějaký sportovní klub, skupina čtyřiceti horolezců – Němci a Poláci. Zítra chtějí šplhat na North Dome a příští týden na Sentinel Dome. Teď je ubytovávají, bude se připravovat večere a na zítra snídane. Asi toho moc nenaspím.“

Jessica viděla, jak se June z tváře vytratil úsměv. Zvadla jako květina bez vody, poklesla jí ramena a sklopila zrak. Láska na první pohled nebo zamilovanost? pomyslela si. To se dá v první fázi stěží rozpoznat. Bylo jí June líto, sama až moc dobře věděla, jakou citovou bolest přináší láska, když není opětována. Nezdálo se, že by si Juniny smutné reakce Edward povšiml, ale kdo ví?

„Něco pro tebe mám, Jessico,“ řekl. „Týká se to tvého vozíku. Zítra mám volno, tak se odpoledne zastavím. A vy, slečny, kdy odjíždíte?“ obrátil se na sestry.

„Pojedeme na noc, zítra na desátou už musíme být v Los Angeles,“ odpověděla Jane s pohledem upřeným na June. Sestra už očividně překonala vlnu citové tlakové níže, která se přehnala jejím srdcem. June vzhlédla nesmělým pohledem k Edwardovi a smutně řekla: „Včera po večeri jste slíbil, že dopovíte dávný příběh svých předků, kteří žili tady v údolí.“

„Určitě vám ho dopovím, slečno June, máte moje slovo, ale bohužel, už ne dnes. Dopovím ho, až přijedu k vám do Bakersfieldu. Pozvání na steak stále platí, nebo ne?“

„Ale ano, samozřejmě,“ pookřála June. „Budete kdykoli vítán.“ Edward se rozloučil a svojí nenapodobitelnou chůzí „vyplul“

z místnosti. Jessica počkala, až uslyší cvaknutí venkovních dveří a potom začala porcovat pizzu.

„Čas rychle ubíhá, budeme pokračovat ve vyprávění při jídle?“ navrhl Jane. Její sestra i Jessica souhlasily.

„Tak kde jsem skončila?“

„Rayen a Federico jsou v soutěse,“ připomněla jí Jane.

„Aha, už vím.“

Opatrně, pomalu postupovali skalním tunelem. V dálce před nimi ostré světlo přesvědčivě nalhávalo všem neznalým poutníkům že to, co vidí je východ do volné krajiny za horou Lambert Dome. Do tunelu místy pronikalo denní světlo úzkými štěrbinami ve stropu a vytvářelo tajemné příšeří. Těsně před tím, než se kamenité dno začalo svažovat, zela na pravé straně úzká průrva do skály. Vedla do tmy a byla právě tak široká, aby do ní mohl vjet jezdec na koni.

„To je ono,“ prohlásil Ryan.

„Tady se ukryjeme.“ Vytáhl z brašny hornický kahan a zapálil knot. Seskočil z koně a vedl ho za uzdu do hloubi skalní pukliny, následován Federicem. Po dvou zatáčkách se průrva rozšířila a vytvořila jakousi jeskyni, které chyběla část stropu. Vysoko nad nimi se klenula světlemodrá obloha. Na kamenité zemi všude kolem byly patrné stopy po táboření. Kromě vyhaslého ohniště se po zemi povalovaly zvířecí kosti, konzervy a několik cárů starých, napůl shnilých přikrývek.

„A teď si musíme pospíšet,“ pobídl Ryan Federica. Z malého soudku opatrně nabral velkou hrst bílé střelné bavlny. Měl k této třaskavé hmotě respekt, věděl, jak obrovskou energii v sobě ukrývá.

Odřízl asi deset palců zápalné šňůry od sedla odepnul polní lopatku a požádal Federica, aby svítil na cestu.

Vydali se zpět průrvou do tunelu. Došli k místu, kde se soutěska začala svažovat směrem k hlubokému kaňonu. Uprostřed cesty vyhloubil mezi malými kameny poměrně hluboký dolík vyplnil ho střelnou bavlnou zavedl do ní zápalnou šňůru a vše opět zasypal. Ze země mezi kameny vykukoval jenom krátký koneček šňůry.

„Budeme ukryti ve tmě průrvy a necháme je kolem nás přejet,“ objasňoval Ryan svůj plán. „Až dojedou za místo, kde je zakopaná nálož, zapálím doutnák. Hlučná exploze, která jim splaší koně, spolehlivě zajistí jejich pád do propasti.“

„Kéž by to vyšlo, Ryane. Jestli jo máš u mne balík viržinskýho tabáku.“

„Beru tě za slovo, parde. No a když to nevyjde máme v záloze plán B a nejlepšího pistolníka z Itálie,“ dodal se smíchem Ryan.

„Na to ani nemysli un amico,“ odpověděl Federico příškrčeným hlasem.

„Spoléhám na tebe, Frede, budeš mi krýt záda, kdyby se něco zvrtilo.“

„OK, Ryane.“ Oba si podali ruku.

„Myslím, že už moc času nemáme,“ řekl Ryan.

„Teď je nutné postavit se na hlídku. Pojď, něco ti ukážu.“

Vrátili se zpět do jeskyně, odstrojili koně a brašny se zlatem uschovali ve výklenku v přístupové chodbě.

„V těch brašnách je v podobě nevzhledných kousků žlutého kovu jmění pro několik našich generací, Ryane. Dvě hromádky kovu a

žádný z potomků už by nemusel pracovat. A víš, co ti řeknu? Nadšenej tím nejsem.'

Ryan neodpověděl jen ukázal prstem na skalní stěnu nalevo od vchodu.

„Podívej se.“ Federico neviděl na stěně nic zajímavého. Teprve po chvíli si uvědomil, že ve skále rozeznává vytesané schody a výstupky, které vedly vzhůru pěkně uspořádaně až na okraj stěny asi patnáct yardů vysoké.

„Už to vidím, to je tvoje práce?“

„Ne, parde, to je dílo indiánů, možná těch, co nás tenkrát dostali do léčky. Nahoře je skalní římsa, ze které je výhled do širokého okolí.“ Ryan od svého koně odepjal stočené laso, vytáhl z torby triedr, obojí navlékl přes rameno a šplhal po výstupcích vzhůru.

„Počkej, až budu nahoře, kdybych padal, strhl bych tě s sebou.“ Nezapřel v sobě bývalého vojáka, který zdolával skalní stěny Sierry Nevady při pronásledování indiánů. Za okamžik byl nahoře, uvázal lano za skalní výstupek a jeho konec spustil dolů k Federicovi.

„Tak pojd', parde, teď by sem vylezlo i batole, tak se ukaž,“ dodal.

„Máte tam v Itálii vůbec nějaký hory?“ zeptal se naoko vážně.

„Kdybys znal zeměpis, tak bys věděl, že máme Alpy. Taky bys věděl, že středem Itálie, skoro po celý dýlce, vede pohoří. Chodils vůbec do školy?“ vrátil Ryanovi slovní políček. Za chvíli už stál vedle něho na skalní římsě a udiveně zíral na úchvatný obraz, který se mu naskýtal před očima. Odtud, z ptačí perspektivy se do vzdálenosti desítek mil otvíralo dechberoucí panorama – krajina, jejíž unikátní tvary v dávných dobách zformoval a vybrousil ustupující ledovec.

Nějaký čas trvalo, než se zorientoval v členitém terénu, v blízkých i dalekých zasněžených vrcholcích hor. Podle tvaru bezpečně poznal horu Gaylor Peak, vzdálenou necelých osm mil a část Gaylor Lakes, zpola zakrytého horským hřebenem.

Až k jezeru Gaylor se mezi skalisky jako had vinula stezka, po které přijeli z městečka Lee Vining a po které nyní zřejmě jedou i jejich pronásledovatelé. Na druhé straně ve směru jejich cesty byla v dálce dobře rozeznatelná zelená planina Tuolumne Meadows, řídce porostlá vysokými štíhlými borovicemi. A tam daleko za obzorem se skrývalo Tenaya Lake, nádherné křišťálové jezero, pojmenované kdysi domorodými indiány jako Jezero milenců. Podle tisícileté tradice se zamilované páry před tím, než vstoupily do manželství musely v jezeře vykoupat, aby získaly přízeň Velkého Ducha.

Oba seděli beze slova na okraji skalní římsy a přemýšleli o událostech, které jsou bezprostředně před nimi. Ryan s triedrem před očima pečlivě zkoumal příjezdovou cestu. Živil v sobě naději, že muži za nimi ani nevyjeli, když ráno zjistili, že už jsou pryč.

„Ty, Ryane, můžu se tě na něco zeptat?“ Ryan neodpověděl, pouze povytáhl obočí a upřel zrak na svého přítele. Federico to chápal jako souhlas. „Mám tě rád, Ryane, jsi dobrý člověk, pracovitý, spolehlivý bezkonfliktní, jsi můj dobrý přítel, jedno ale nechápu.“ Ryan stále mlčel, uhnul pohledem a zadíval se do dálky na pomyslný bod někde v pohorí Sierry Nevady.

„Pokračuj,“ řekl. „Jsem zvědavěj, co se ti zase urodilo v tý tvojí černý kudrnatý makovici.“

„Nechápu, proč ses nechal naverbovat do vojska kvůli tomu, abys pronásledoval a zabíjel indiány. Vždyť ať se nám to líbí nebo ne, je to přece jejich domov, jejich země. My jsme ve skutečnosti vetřelci, kteří jejich zemi zabírají, drancují nerostné bohatství, ničí přírodu a nesmyslně vybíjí zvěř. Přitáhli jsme nemoci, které je hubí po desetitisících, a kážeme jim o našem Bohu, jaký je milosrdný. Tomu prostě nerozumím.“

„Tak proč seš tady ty, Federico? Proč si raději nezůstal v Itálii? Máte tam taky hory a máš tam svůj domov.“

„Musel jsem uprchnout, chránil jsem svoji rodinu, ale tady se cítím jako host a ne jako svrchovaný vlastník celý Ameriky. Pociťuju lítost a mám úctu k těm, jímž tato země odedávna patří.“ Ryanův zrak se vrátil z potulky po vzdáleném obzoru a znovu se setkal s Federicovým.

„Moje odpověď je jednoduchá, Federico, ale nevím, zda tě uspokojí. Život je boj, přáteli, a vyhrává ten, kdo je silnější. Vidiš to v přírodě kolem sebe skoro každé den. Vítězí silnější, hbitější a zdravější zvíře, mohutnější a na lepším místě rostoucí strom a vítězí i silnější a vyšší bodlák, jenž vezme slunce a živiny malé, krásné kytičky na louce. Je to zákon silnějšího, Federico. Tak je to v přírodě ustanoveno, a tak to funguje odjakživa. A my jsme ti silnější. Kdyby byli silnější indiáni, vytlačili by oni nás. Je to zákon přírody, není co řešit.“

„Rozumím, Ryane, to je na první pohled logická odpověď. Mnoho lidí takhle uvažuje. Známý vědec Darwin o tom dokonce nedávno napsal knihu.“

„No a jaký je tvůj názor, Federico? Podle toho, jak se ptáš a co už jsi mi řekl, soudím, že se na to asi díváš jinak než já.“

„Máš pravdu, Ryane. Podívej, přemýšlel jsi někdy o tom, že na rozdíl od stromů, kyttek a zvířat, máme my lidé konstruktivní inteligenci?“

„Máš mě snad za idiota?“ rozčílil se Ryan. „To je přece jasný, ne?“

„Počkej, počkej, un amico, příteli,“ uklidňoval ho Federico. „Vím, že nejsi idiot, nech mě domluvit.“

„Hmm pokračuj.“

„Tak tedy – máme inteligenci, vzpomínáme, plánujeme, vytváříme něco prospěšného pro druhé, ne jenom pro sebe. Máme smysl pro humor, máme potřebu zpívat, vnímat krásný melodie, tancovat, malovat a co víc, máme svědomí, a tudíž smysl pro fair play a toužíme po spravedlnosti. Když je ubližováno nebo křivděno někomu slabšímu, kdo se nemůže bránit, dráždí nás to a jsme rozhořčení. To všechno, a ještě mnohem víc nás lidi odlišuje od všeho živého v přírodě. Ano, v přírodě je to nastaveno tak, jak jsi říkal, silnější vítězí, slabší hyne nebo se stává potravou. Tak to musí být, aby to samo fungovalo. Žádný z těch živočichů nepřemýšlí, proč dělá to, co dělá. Kdybychom tady my lidi nebyli, všechno by bylo v dokonalé rovnováze.“

Ryane, nevím jak ty, nikdy jsme o tom spolu nemluvili, ale já jsem věřící. Bůh, kterej vytvořil vesmír, naši planetu a dal život všemu, co na ní dýchá, to vytvořil pro nás, pro inteligentní lidi, kteří to všechno, na rozdíl od zvířat můžou chápat, oceňovat a taky z toho mít užitek.

Země je pro všechny lidi, a tedy i pro indiány. Vždyť s nimi, konec konců, máme společný předky.

Ryan stál a byl ohromen. Byl zasažen hluboko do srdce. Byl zasažen tím, co mu Federico tak zaníceným, logickým a upřímným způsobem řekl. Byl zmatený a neměl odpověď, takto o těch skutečnostech ještě nikdy nepřemýšlel. Náhle zaregistroval v dálce pohyb. Přiložil k očím dalekohled.

„Jedou, sakra, a je jich devět,“ řekl.

„Jsou tady moc brzo, vyjeli tedy za námi ještě v noci.“ Jestliže do této chvíle existovala nějaká naděje, skrytá kdesi hluboko v mysli obou přátel, naděje, že se pronásledovatelé vzdají svého plánu, tak právě v této chvíli zemřela.“

KDO JE A CO CHCE THEODOR MUIR?

„Wow, Jess, já žasnu, vy ale umíte poutavě popisovat události,“ pochválila ji opět June. Jane seděla nehybně s rukama v klíně, a aniž by řekla jediné slovo, zamyšleně hleděla do okna, za kterým právě končil teplý slunečný den a pohoří na obzoru se utápělo v oranžové záři.

„Měla byste příběh Ryana a Federica svěřit papíru, byl by to napínavý román. Vězte, že jsme neměly v úmyslu až tak podrobně rozebírat život vašich dědů, ale příběh, který vyprávíte je tak pozoruhodný, že si jej necháme dovyprávět až do konce, samozřejmě budete-li chtít, Jess. Pro našeho zaměstnavatele pana Theodora Muira je důležité, aby došlo k ověření několika údajů z období, kdy se vaši dědové vrátili do Yosemite Valley.“

Jessica poslední slova June už nevnímala. Vyřčení jména Theodora Muira ji zasáhlo jako elektrický výboj. Cítila, jak se jí srdce na okamžik zastavilo a nemohla se nadechnout. Netrvalo to déle než dvě vteřiny, a přesto si toho Jane povšimla.

„Stalo se něco, Jess? Jste bledá jako ta svíce na knihovně.“

„Ne, to nic, jen chvilková nevolnost, už to odchází. Asi jsem zapomněla pít a ta pizza mě dehydrovala.“ Nalila si z karafy plnou sklenici ostružinové šťávy a byť se snažila sebevíc nezabránit tomu, aby se jí ruka lehce netřásla.

V hlavě jí stále znělo jméno Theodora Muira.

Přestože ještě neznala všechny souvislosti, jedno věděla jistě, nesmí zmínit tajemství svých dědů, které si s sebou nesli od hory Bodie Bluff do Yosemite Valley. Teprve se uvidí, jaký má pan Muir důvod pro vyslání dvou právníček.

„June má pravdu, Jess, vaše vyprávění je tak napínavé, že si ho chceme poslechnout celé.“ Čím víc informací a drobných detailů, tím líp si umím představit tu divokou, nespoutanou Kalifornii před padesáti lety, kdy vypuklo šílenství po zlatě.“

„Jsou tady ještě dva kousky té výborné pizzy, vezměte si, byla by škoda to nechat, protože já už jíst nebudu,“ vybídla je Jessica.

„Je opravdu dobrá tahle vaše hotelová specialita,“ projevila ocenění June.

„Nemějte obavy, že vám tady zůstane. Ale už pokračujte, Jess.“

„Nuže tedy, černý scénář se potvrdil. Teď už bylo jisté, že dojde ke střetu s pronásledovateli. Pouhým okem to byla pouze řada bodů, které se pomalu pohybovaly po stezce od Gaylor Lakes.“

„Vidím to tak na hodinu, Frede. Dal bych si silnou kávu, ale to nemůžeme, zajedno nemáme dřevo na oheň a zadruhé, i kdybychom ho měli, prozradil by nás dým.“ Federico se začal pomalu spouštět na dno jeskyně. Lekl se, když vedle něho na zem dopadla se žuchnutím smyčka lana, které Ryan uvolnil a hodil dolů. Poté hbitě jako kočka sestoupil po skalních výstupcích.

„Káva sice nebude, ale máme rovnocennou náhradu,“ řekl Federico. Zalovil ve své torbě a vytáhl plechovou kapesní placatku. „Je to pravá, nefalšovaná irská Bushmills, un amico. Mám ji už několik

měsíců a vždycky na ni zapomenu.' Odšrouboval uzávěr a podal placatku svému příteli.

„Wow, překvapení na mé straně,“ řekl Ryan a uznale kývl hlavou.

„To je přesně to, co teď potřebuju. Myslel jsem, že vy taliáni pijete jenom vermut,“ řekl s nádechem ironie v hlase. Federico se tomu hlasitě zasmál.

„Je vidět, jak málo nás znáš, un amico.“ Ryan dlouze nasál z plechové butilky a hned na to vše vyplivl svému příteli pod nohy.

„Co to k čertu!... co to je?“ obořil se na Federica a vztekle kolem sebe plival. Kdyby pohled zabíjel, byl by Federico mrtvý.

„No, co by to bylo, vermut přece,“ odpověděl šklebící se Federico a jen tak tak, že uhnul Ryanově pěsti.“

Jane s June dostaly záchvat smíchu.

„No to se povedlo, Jess, tvůj děda Federico byl navíc dobrý šprýmař.“

„To teda – podle babiččina vyprávění byl děda veselý chlapík a někdy až moc. Já jsem ho nepoznala, zemřel dřív, než jsem se narodila. A myslím, že můj otec Ricardo po něm něco zdědil. Pamatuji se, že dokázal některé lidi rozesmát až k slzám a některé zas dost slušně rozzuřil. Byla jsem ale ještě moc malá abych tomu rozuměla. Měla jsem teprve devět let, když...“

„Nemyslete na to, Jess, netrapte se tím, už je to dávno a vy máte stále život před sebou. Věřím, že ještě zažijete hodně hezkých věcí.“

„Děkuji, June, jste hodná, že se mě snažíte povzbudit, ale já to vidím trochu jinak. Mohu pokračovat?“

„Nic jiného si nepřejeme.“

„Jedna nula parde a buď si jistej, že to máš u mě schovaný jak v trezoru losangelský banky,“ prohlásil Ryan a koutky úst mu cukaly, jak potlačoval smích. Během půl hodiny vyšplhal ještě dvakrát na ochoz, aby sledoval postup pronásledovatelů a mohl odhadnout čas jejich příchodu. Když se vrátil podruhé jeho tvář zračila zlobu a ústa měl sevřená tak, že tvořila jen úzkou přímku.

„Co se děje, un amigo?“

„Všichni jsou vyzbrojeni, jako by jeli do války,“ propasíroval slova skoro nesrozumitelně skrz zuby. Všiml si Federicova nevěřícího pohledu a nyní už zcela srozumitelně dodal: „Většina z těch ďáblů má přes rameno opakovací pušku z dílny Johna Webstera Cochran. Přes dalekohled je to absolutně jisté.“

„Si, un amico, zlato má obrovskou moc, dělá z lidí dravé šelmy a nelítostné zabijáky,“ řekl Federico.

„Odhaduji, že jsou tady za deset, patnáct minut.“ Oba zkontrolovali mechanismy svých těžkých revolverů s osmipalcovou délkou hlavně – „malé ruční kanóny,“ jak prohlásil majitel obchodu se smíšeným zbožím v Lee Vining. Postavili se asi tři yardy od ústí do slepé soutěsky. Minuty se vlekly nekonečně pomalu a zdálo se jim, že tam stojí celou věčnost.

Ryanovi se vynořila vzpomínka na dávnou událost, kterou zde prožil před třiceti lety. Jen úlohy aktérů v té dramatické scéně byly obrácené. On, a ještě dalších dvě stě vojáků z Mariposa batalionu pronásledovali velikou skupinu indiánů. Když dojeli k odbočce, která vedla z hlavní stezky do jeskyně, zastavil velitel James Savage jízdu. Tento zkušený voják se nechal obelstít a učinil první fatální chybu,

když uviděl v průrvě koňský trus, dva yardy od vjezdu. Vyslal padesát vojáků na průzkum odbočující průrvy. To, co se stalo potom si zbylých 150 vojáků mohlo pouze domýšlet. Z hloubi chodby se ozval děsivý indiánský pokřik, byl to řev, při kterém doslova ‚tuhla v žilách krev,‘ jak se zpívalo v jedné traperské písni. Do nelidského řevu a vytí se vmísil dusot a ržání splašených koní a několik výstřelů z vojenských karabin.

Poté, jako na povel vřava utichla.

V následující chvíli James Savage učinil druhou chybu. Dal povel k jízdě vpřed dále po stezce, kterou přijeli. Uvědomil si, že vojáci, kteří zajeli do průrvy padli do nějaké jemu neznámé léčky. Nehodlal riskovat další životy svých mužů, a proto popojel jednu míli až k následující odbočce. Rozhodl se tam čekat v záloze, až budou indiáni pokračovat směrem k Tuolumne Meadows. Netušil, že je pozorován a že celý jeho prapor indiáni vidí z výše ochozu nad stropem jeskyně. Zatímco čekal v záloze, indiáni opustili jeskyni i průrvu a uprchli po hlavní stezce opačným směrem.

Federico na rozdíl od staršího Ryana nemyslel na nic. Každý jeho nerv byl napnutý k prasknutí, byl natolik soustředěný na jejich narychlo ušitou, improvizovanou akci s nejistým koncem, že mu mozek nedovolil, aby myslel na něco jiného.“

Jessica se odmlčela a zavřela oči. Potřebovala získat trochu času, aby ve své paměti z babiččina vyprávění a ze zápisníků obou dědů splekla dohromady různorodé nitky a šňůrky informací, myšlenek a postřehů do celistvého provazu srozumitelného vyprávění.

Z usilovného soustředění se jí kolem zavřených očí směrem ke skráním vytvořily paprskovité vějířky drobných vrásek.

June i Jane s neskryvanou netrpělivostí visely Jessice na rtech a čekaly, až bude pokračovat. Aniž by se nějak pohnula, stále se zavřenýma očima, začala znovu vyprávět tichým hlasem příběh svých dědů.

„Oba sebou trhli, když to studené, vlhké a ponuré ticho, jaké vládne pouze hluboko mezi skálami, narušil hluk okovaných kopyt. Úzká stezka a skály po obou stranách zkreslovaly zvuky natolik, že nebylo možné určit, jak daleko se jezdci nacházejí. Nic méně to, že zvonivý klapot šestatřiceti podkov stále sílil, bylo znamením, že se přibližují.

Oba přátelé se tiskli zády ke stěně v mělkém výklenku úzké průrvy. Křečovitě svírali v dlaních rukojeti těžkých revolverů. Hluk dusotu koní dosáhl vrcholu, stal se disharmonickým, utichl a potom už se ozývalo jen ojedinělé klapnutí. Bylo to znamení, že jezdci zastavili. Oba muži pocítili, jak do nich vstupuje ledový klid. Na jedné straně to byl klid a soustředění bývalého vojáka a na straně druhé klid a jistota výborného střelce.

„A teď babo rad“, ozval se hrubý mužský hlas.

„Jeli dál nebo to vzali touhle zkratkou? Tedy, jestli je to vůbec průjezdný.“

„Podívejte, kobylince a jsou čerstvé.“

„Chlapi, dejte mi někdo oheň, podívám se o kus dál“, ozval se jiný, mladší hlas. Na stěně tunelu se objevilo slabé, mihotavé světlo, vycházející zřejmě z hornického kahanu. Jezdec se k nim přibližoval.

„Je tady šátek toho blondáka, měl ho na sobě v nálevně,“ zvolal.

„Sakra, buď ticho!“ dostalo se mu úsečné odpovědi.

„V dálce přede mnou je světlo,“ pokračoval muž tiším hlasem.

„Je to průjezdné. Tady se ještě můžu otočit, vracím se k vám.“

„Zůstaň tam, Jime, jedem za tebou a ztlum sakra to světlo, jsme tady jak na osvětlený střelnici.“ Jezdci se dali do pohybu, světlo kahanu zhaslo, ze tmy z levé strany bylo slyšet jedoucí koně, na pravé straně bylo vidět zatáčku, do které pronikalo jasné polední světlo. Za zatáčkou čekala s otevřenou náručí nemilosrdná smrt. Jezdci projížděli těsně kolem průrvy, aniž by jí věnovali pozornost a Ryan s Federicem ucítili závan koňského pachu. Federico svému příteli zmáčkl přátelsky rameno.

Skvadra minula průrvu a Ryan, přikrčený jako šelma, rychlými skoky vyběhl za posledním jezdce. V jedné ruce držel revolver a v druhé krabičku zápalek. Na vteřinu si připadal jako malý skaut při dobrodružné táborové hře. V téhle hře se však hrálo o život. Počítal kroky a zastavil přesně na místě, kde v šeru mezi kameny trčel koneček zápalné šňůry. Její konec byl roztřepený a silně poškozený, jak ho na kámen přimáčklo některé z kopyt projíždějících koňů. Tíse v duchu zaklel. Rychle odhrábl několik kamenů, aby obnažil víc šňůry. Uvědomil si, že už nebude čas, aby se bezpečně vrátil k Federicovi, protože zápalná šňůra byla krátká. „Vem to čert,“ zaklel a zapálil doutnák. Vrhł se několika skoky zpět, padl na břicho a přitiskl se k zemi hlavou směrem k výbuchu. Hned na to se pod Ryanem s ohlušující detonací zatřásla zem. Povedlo se, zajásal v duchu a přitiskl si ruce na hlavu. Měl štěstí, nespadol na něj žádný velký kus kamene.

Cítil jen sprchu drobných úlomků a zvonilo mu v uších. Zvedl hlavu. Koně i s jezdcí byli pryč. Posadil se, aby setřásl prach z těla a ztuhl.

Dva yardy za ním stál kůň a muž v sedle měl ruku položenou na pažbě revolveru. Ryanův revolver ležel opodál na zemi. Přestože byl na dosah, bylo mu jasné, že by byl mrtev dřív, než by zbraň zvedl. Muž promluvil a jeho angličtinu komolil silný cizí akcent. Byl to španělský přízvuk a dokonale korespondoval s tím, co o muži říkal jeho vzhled. Ryan ze země hleděl na po zuby ozbrojeného Mexičana. Dva pásy s náboji se mu křížily na prsou, z pouzdra připnutého k postroji vyčnívala pažba armádní zadovky s dlouhou hlavní – konkrétně Sharps, model 1859. S takovou zbraní se dal trefit a zabít člověk na vzdálenost 400 yardů.

„Tak se ti to nepovedlo, co, un amigo?“ prohlásil posměšně a skrz zuby vyplivl dlouhý stříkanec slin. „Špatně sis to vypočítal, co? Chtěls je vyhodit do povětří a voni frnkli, co? Až zklidní splašený koně, tak se vrátí a šéf ti ustřelí hlavu, to ti garantuju, un amigo.“ Ryan viděl, jak se za Mexičanem od stěny odlepila silueta a rychlým, ale velmi opatrným krokem se blížila k nic netušícímu muži. Znovu se mu vrátil klid.

„Ani tvůj šéf a ani jeden z tvých kumpánů se už nikdy nevrátí,“ řekl mu Ryan. Federico se zastavil asi čtyři yardy za Mexičanem a čekal. Muž se drsně zasmál.

„To je jenom tvoje toužebný přání, un amigo. Než se naděješ jsou zpátky.“

„Za tou zatačkou, na kterou koukáš,“ pokračoval Ryan, „je propast, tedy přesněji řečeno hluboký kaňon. A můžu tě ujistit, že pád do něho

ještě nikdo nepřežil.' V očích Mexičana se usídlila nejistota. Očima těkal mezi Ryanem a zatačkou za jeho zády, a přitom pomalu nevěřičně kroutil hlavou. Znovu vycedil plivanec skrz zuby.

,Pro jistotu to s tebou skoncuju hned teď a pak se pojedu podívat. Člověk nikdy neví. Dám ti ale šanci, querido amigo,' řekl s ďábelským úšklebkem.

,Zvedni svoji zbraň, pronto.' Ryan si uvědomil, že nebýt Federica, bylo by v jeho úmrtním listu napsáno, že zemřel v průrvě pod Lemberť Dome.

,To mě ani nenapadne,' řekl Ryan se širokým úsměvem ve tváři.

,Co si to za stopaře, když se ani nestaráš, kam zmizel můj přítel?' otázal se ho stále ještě s úsměvem. Po jeho slovech sebou Mexičan viditelně trhnul, ale dřív, než plně pochopil význam Ryanovy otázky, jako prásknutím bičem zazněl za jeho zády Federicův hlas.

,Hej Vaguero!' Scéna, která následovala se navždy vryla Ryanovi do paměti. Všechno se poté odehrálo ve velké rychlosti. Federico stál a ruce měl volně podle těla. Mexičan se prudce otočil v sedle a dřív, než obrátku dokončil měl pistoli vytaženou z pouzdra. Teprve když pozvedl zbraň k výstřelu, Federico tasil.

Ten pohyb se nedal zaregistrovat. V jeho ruce se náhle objevila pistole a dvakrát se zablesklo. Výstřely šli tak rychle za sebou, že se spojily v jedno dlouhé zadunění. Mexičan zavyl jak postřelený vlk a přimáčkł si zdravou rukou zraněnou dlaň ke stehnu. Na jeho těle se nikde neobjevila krev. První výstřel totiž vyrazil Mexičanovi revolver z ruky a druhý jej odmrštil ke stěně soutěsky. Muž zuřivě sáhl po pušce na boku koně.

„Hou, hou, Vaguero!“ zabrzdil ho Federico „Ta další střela půjde přímo mezi ty tvoje proradný oči.“ Muž těžce oddychoval, dusil v sobě vztek, pocit ponížení a bezmoci. Jeho černé oči z hloubi zarostlé tváře vrhaly blesky, které by mu mohla závidět i letní bouře nad pohořím Sierry Nevady.

„Slez z koně, neřáde, a pomalu, hodně pomalu polož pušku na zem. Potom sundáš pásy s patronama a podáš mi nůž, kterej máš v pravý holínce.“

A varuju tě – jeden špatnej pohyb, Vaguero, a jdeš za svýma kumpánama. Máš štěstí, že si natrefil na dobrý lidi. Všechno tady necháš a můžeš jít, nemáme čas se s tebou tahat desítky mil“. Federico si chvíli pohrával s Mexičanovým loveckým nožem a potom mu ho podal zpět.

„Tu máš, ten si nech. Půjdeš teď zpátky směrem na Leroy Vining a pamatuj, Vaguero, jestli tě ještě někdy potkám, tak myslím, že mi selže sebeovládání.“

„A co bude s mým koněm?“ otázal se Mexičan chraplavým hlasem.

„Toho si necháme, Vaguero, a teď už padej, začala se mi nedočkavě vrtět pistole v pouzdře.“ Mexičan zasunul nůž zpět do holínky a s tichým klením odcházel. Neustále se přitom ohlížel, jako kdyby se bál, že ho některý z těch dvou mužů střelí do zad. Za několik okamžiků zmizel v přítmní tunelu.

Přestože byli hladoví, déle se už na tom strašném místě nezdržovali, počkali patnáct minut a vyrazili směrem k yosemitskému údolí. Nějaký čas jeli bok po boku mlčky, zabraní do chmurných

myšlenek. Mexičanův kůň klusal těsně v závěsu za Federicovou klisnou. Dlouhé mlčení přerušil Ryan.

„Máš pravdu, Federico,“ řekl z ničeho nic.

„Pravdu v čem?“ zeptal se ho přítel.

„S těmi indiány a se svědomím. Máš pravdu, jsem špatný člověk a to, co jsem dělal v Mariposa batalionu, je neomluvitelné. Jsem moc špatný člověk.“ Federico zastavil koně. Ryan zastavil vedle něho a tázavě se na svého společníka podíval.

„Ryane, pamatuj si, co ti teď řeknu. Za svůj život jsem viděl opravdu hodně špatných lidí. Můj otec byl bohužel jedním z nich. Věř mi, ty mezi ně nepatříš. Možná si býval špatný, nevím, ale teď už rozhodně ne. Život tě změnil.“

Taky jsem v mládí udělal několik přehmatů, prosazoval jsem názory, které jsem s přibývajícími zkušenostmi opustil. Některé následky mých špatných rozhodnutí jsou nevratné, prostě se už nedají napravit. Taky jsem ublížil mnoha lidem.“

„Kdybych neseděl na koni, tak bych tě objal, Taliáne,“ odvětil Ryan a dlouze stiskl svému příteli ruku.

Navečer dojeli k Tenaya Lake, na místo, kde se do jezera vléval mělký Murphy Creek. Tam rozbili tábor a tam přespali. Do Yosemite Village jim zbývalo už jenom osmnáct mil.

„Jsem utahanější jak tažnější pes,“ řekl pomalým a líným hlasem Ryan, když se po večěři s plecháčem horké kávy v jedné ruce balil do cely u malého ohně po boku svého přítele. Federico už byl na dosah sladkého spánku, když ho Ryan z toho blaženého procesu usínání vytrhl.

„Federico, nelituju těch grázlů, co jsme nahnali do kaňonu, ale je mi líto těch koní. Ty koně za nic nemůžou. Musím na to pořád myslet. Byla to nevinná, ušlechtilá zvířata. Jsou spolu se psy našimi nejlepšími přáteli a my je zabili. Leží rozšmelcovaní mezi kameny vedle tý špíny, která si říká člověk.“

„Ryane, co svět světem stojí, umírají nevinná zvířata. Hynou v bojích, ve válkách, v hlubinných dolech i za těžkým pluhem. A tak je tomu i tady, v paradoxně drsné Americe. Říkám paradoxně, protože zde většinou hledali a pořád ještě hledají azyl a útočiště pronásledovaní lidé, kteří touží po svobodě, ale sami ji zde nedokážou vytvořit, natož druhému zajistit. Jediné, co pro svobodu vytvořili, je „mírotvůrce, usmiřovatel“ – colt Peacemaker ráže 45. Smiř se s tím, Ryane. Musíš se vyrovnat s realitou, že i tady si koně odnášejí veškeré zlo zaviněné lidmi, kteří bezohledně dobývají Divoký západ. Je to bolestivý, amigo, ale je to realita, kterou my dva nezměníme. A teď prosím spi, protože já už neudržím oči.“

Jessica se odmlčela, zamžikala očima, jako kdyby se právě probudila ze snu a podívala se s úlekem na hodiny.

„Říkaly jste, že chcete jet na noc zpět, a už je pět hodin.“ Jane začala sama pro sebe polohlasem, propočítávat trasu.

„Do Sacramenta je to necelých 170 mil, 80 mil po stodvacítce do Copperopolis a 84 mil po devadesátdevítce přes Stockton. Počítám, tak pět hodin jízdy. Půjdeme ještě do hotelu pro věci, takže v sedm, nejpozději v půl osmý bychom měly vyjet. Jestli nenabouráme a když nebudeme mít defekt, jako při jízdě sem, budeme na místě kolem půlnoci. To nám dokonce ještě zbyde trochu času na spánek.“

„Jane, ty pořád maluješ čerty na zeď. Nepřivolávej to, nebo zase opravdu pícháme,“ napomínala ji June. Jane mávla rukou a pokračovala. „Jessico, to vaše vyprávění bych mohla poslouchat až do rána, ale už to zkrátíme. Ta část příběhu, kdy Federico s Ryanem, ehm – jak to vyjádřit – eliminovali tlupu zlosynů, ve spisech nefiguruje. Zřejmě o tom nic neví ani Theodor Muir. Noviny a deníky z té doby o něčem takovém nepíší. Dnes už to je promlčená záležitost a není třeba se o ní zmiňovat. Nyní už jde pouze o jednu důležitou finanční transakci, o ujednání mezi Ryanem Degnanem, Federicem Bellucci a dědem našeho zaměstnavatele Theodorem Muirem.

Jde o jistou službu, která byla poskytnuta za velký finanční obnos v hotovosti. Obchodní transakce, jež proběhla před padesáti lety, se dědičně vztahuje na pana Theodora Muira. V podstatě kvůli tomu jsme zde. Pan Muir má podezření na podvodné jednání vašich dědů v časovém horizontu pěti roků po uzavření smlouvy. Řekněte nám prosím, a to možná co nejpodrobněji, jaké konkrétní obchodní a stavební aktivity zde v údolí pan Degnan a pan Bellucci vykonávali bezprostředně po návratu z Bodie Bluff a poté ještě v následujících pěti letech.“

„No vidíte,“ vydechla Jessica po chvilce přemýšlení. „Zrovna o tomhle období jejich života mám jenom kusé informace. V zápisnicích obou dědů totiž chybí několik listů. Zdá se, že je někdo z jistého, ovšem mně neznámého důvodu odstranil. Mnohokrát jsem přemýšlela, jak důležité informace asi ty stránky obsahovaly.“

Neuměla lhát a ani by se ke lži nikdy nesnížila. Stránky v obou denících opravdu chyběly, takže je nečetla ani babička. Naštěstí

Federico před svou smrtí babičce nějaké informace sdělil a ona se o ně později podělila s Jessicou, i když ne o všechny, jak jí sama řekla. Byly to události, které si zatím nechá pro sebe.

Jane chvíli listovala v dokumentech a potom se Jessici otázala: „Dvacátého sedmého srpna 1878 nahlásili vaši dědové zábor pozemku poblíž Swan Slab?“

„Ano, byla to louka, na které nyní stojí tento můj dům. V prosinci toho roku 1878, den před Vánocemi se narodila moje maminka Nancy. Oba dědové byli velmi bohatí. Federico Bellucci Ryanu Degnanovi přenechal svůj podíl na zdejším záboru a Ryan zde nechal postavit dům. Potom, ještě později, tuším, že v roce 1884, zde v Yosemite Valley otevřeli s babičkou Charlotte pekárnu a prosperující obchod. Na zimu odjízděli domů do Sacramenta, kde bydlel i můj dědeček Federico. Jejich přátelství bylo doslova na život a na smrt. Obě rodiny spolu měly spoustu zážitků ze společných cest po Spojených státech.

Dědové někdy cestovali jen sami dva, jako za starých časů. Vydali se dokonce na Aljašku, jen tak, jak říkala babička, aby se podívali na zlatou horečku zblízka. Mimochodem, ta hromádka zlatých nugetů támhle na krbové římse je právě odtamtud. Máma s tátou je od dědů dostali svatebním darem. Jak jsem už říkala, byli to dobrodruzi a nerozluční přátelé. Zním mnoho z jejich vyprávění a mám několik zápisníků z jejich cest. No a je jasné, že Federicův syn Ricardo a Ryanova dcera Nancy se znali a nejen to, dokonce byli dobrými kamarády. Na konec se stalo to, co se nestává zrovna moc často – jejich dětské přátelství vytrvalo a přetavilo se v ryzí lásku. Jeden

z plodů jejich lásky teď sedí před vámi napůl chromý v pojízdném vozíku a už neví, co víc by vám řekl. Snad ještě jenom to, že dům byl na mnoho let pronajatý nějakému obchodníkovi. Prý to byl dobrý přítel mého dědečka Ryana.

A ještě vám povím jednu zajímavost. Přestože jsem zde v údolí byla často jako malá holka na školních výletech, o tomto domě jsem nevěděla. Nemám ponětí proč, ale to, že zde vlastníme dům, jsem se dozvěděla od babičky až ve svých jedenadvaceti letech,“ ukončila Jessica své vyprávění. Jane se naklonila k Jessice, vzala do svých dlaní její malou ruku a pevně ji tiskla.

„Jess, vím, že to je z mé strany neprofesionální jednání, ale za ten krátký čas, který vás znám, jste mi velmi blízká. Když jsem slyšela, co se přihodilo vašim rodičům, vám a sestřičce a poté, co jsem vyslechla příběh vašich dědů, nemohu jinak. Jste mi natolik blízká, jako byste byla moje mladší sestra. Mám vás ráda a je mi vás moc líto. Opravdu mě to hluboce zasáhlo. A vlastně o to hlouběji, že vám musíme sdělit velmi bolestivou realitu.“ Jessica hleděla upřeně na Jane, její pohled zračil očekávání, bolest a smutek, avšak vnitřně byla pevně odhodlaná, že se nenechá zlomit tím, co uslyší.

„Jessico,“ řekla tiše Jane, „tenhle dům a pozemek, který k němu náleží, už není váš. Upřesním to – nebude váš od prvního ledna 1928, což je za necelého půl roku.“ Jessica dlouho a nechápavě hleděla do Janiny vážné tváře. Mozek se jí ocitl v myšlenkové prázdnotě. Byl to pocit, jako když jdoucí člověk náhle spadne do zakryté jámy na cestě. Asi by hned nechápal, co se stalo, kde se to ocitl a co má dělat. Očekávala nějakou komplikaci týkající se dědů, nějakou dosud

nevyřešenou kauzu. Usuzovala podle toho, že veškerý zájem těch dvojčat juristek byl soustředěn právě jen na dědy. Ale to, co slyšela z úst Jane, na to připravena nebyla, něco takového by jí nenapadlo. Zmohla se pouze na několik slov.

„Jak je to možné? Proč? Tomu nevěřím.“ Myšlenky se jí začaly pomalu vracet a opět zaplňovaly prázdná místa v šedé mozkové kůře. Zprvu chaoticky, ale po chvíli už je dokázala uspořádat. Vyškubla svou ruku z Janiných dlaní. Střídavě hleděla na mlčící sestry a s krajním úsilím donutila svou mysl i tělo ke klidu.

„Tak tedy, to je to poselství, se kterým vás do Sierra Nevady vyslal pán Theodor Muir?“ Obě sestry přikývly. „Pak ale doufám, že od vás dostanu vysvětlení.“

„Ale ano, samozřejmě, Jess,“ odpověděla June. Sáhla opět po zažloutlém svazku a nalistovala v něm konkrétní stranu. „Tady je smlouva vašich dědů, kterou uzavřeli s Benjaminem Muirem, tedy s mužem, který založil těžařskou společnost Soledad Mountain a odkoupil claim na Bodie Bluff. Společnost přejmenoval Benův vnuk, dnešní majitel a náš zaměstnavatel na důlní a těžařskou společnost Standard Mining Company. Nechám vám dokumenty tady, budete mít čas si je v klidu prostudovat. Pan Muir byl tak laskavý, že je ochoten vám je zapůjčit.“

„Nezlobte se,“ přerušila ji Jessica, „ale stále ještě nechápu, co to má společného s údajnou ztrátou moji nemovitosti?“

„Dojdeme k tomu Jessico, ale hezky popořadě. Ještě vydržte, prosím. Proč Ryan a Federico uzavřeli smlouvu s těžařskou

společností Soledad Mountain, se dnes už nedá zjistit. Nějaký pádný důvod tam však být musel.“

Vždyť ale já to vím! Víím to! vykřikl v Jessice její vnitřní hlas. Bylo to jako oslnivý blesk, který za noci na zlomek vteřiny ozáří celou krajinu. Bylo to náhlé pochopení širších souvislostí, další dílek do mozaiky, která tvořila tajemství, jež znala pouze babička Nicole a ona. Ale to nebylo všechno. Zároveň s tím si uvědomila, že tajemství Ryana a Federica musí znát i Teodor Muir, a to od svého dědy.

V duchu vzpomínala. Začalo to nálezem zasypaného indiána ve zlatonosné sluji. Indián měl u sebe dopis, který byl s největší pravděpodobností adresován jemu samotnému. Na dopise bylo v jazyku utian napsáno jméno Stheppanee Ahwahnechee. Indián tedy nejspíš pocházel z kmene Miwokiů. V obálce byl podrobný plánek yosemitského údolí. Jedno místo v něm bylo označeno. Byl to palouk, obklopený ze tří stran skalisky. Přístup k němu byl z jediné volné jižní strany od řeky Merced. A právě tam, těsně u severní skalní stěny, byla zakreslena šipka s nápisem Kennova štola a Swan Slab.

To byl důvod, proč dědové cestovali z Bodie Bluff do yosemitského údolí. Palouk i štola, která vedla podle skalní stěny do hloubi země, skutečně objevili. Úzký vchod byl překryt nařezanými kmeny mladých borovic a zamaskován kamením. Štola byla velmi úzká, vykutaná do tvrdého skalního masívu. Po stěnách se táhly, klikatily a různě protínaly křemenné zlatonosné žíly.

June jí podala zažloutlý dokument a Jessica začala pečlivě pročítat text. Byla to smlouva o pronájmu pozemku na Swan Slab. Figurovala v ní jména Federica Bellucci, Ryana Degnana jako pronajímatelů a

jméno Benjaminu Muira jako nájemce. Ve smlouvě bylo uvedeno, že v oblasti Národního parku Yosemite Valley, ležícího na území okresů Tuolumne, Mariposa a Madera, na výspě včleněné do skalního útvaru nazvaném Swan Slab získává společnost Soledad Mountain práva pro těžbu přírodních rostlinných produktů po dobu padesáti roků. Vrátila se a četla tu větu znovu. Nebylo tam nic o těžbě nerostného bohatství, tedy ani slovo o zlatu. Dále smlouva umožňovala Federicovi a Ryanovi postavit na pozemku obytný dům a dle svého uvážení jej pronajímat. V závěru smlouvy stálo: Validita této výše uvedené smluvní konvence o pronájmu pozemku je závazná do půlnocí 31. 12. roku 1927. K tomuto datu, po padesáti letech pozemek přechází do výhradní držby společnosti Soledad Mountain.

„Nerozumím tomu,“ kroutila Jessica nechápavě hlavou a upřela na dvojčata tázavý pohled. Nedokázala pochopit, proč její dědové pozemek s tak obrovským bohatstvím ukrytým v zemi pronajali na padesát roků Benu Muirovi, aby se ve finále, po tolika letech stal jeho vlastnictvím.

„Chápu vaše pocity, slečno Jessico,“ odpověděla Jane. „Mohu vám říct, že já i moje sestra jsme se dosud s tak kuriozní obchodní transakcí nesetkaly. Dá se však předpokládat, že v té době existoval k sepsání smlouvy nějaký závažný důvod, o kterém nevíme.“

Jessica se znovu zamyslela. Je jisté, že tyto Muirovy právničky nevědí, co ví ona od babičky Nicole. Nevědí o zlaté štole a o tom, že zlato je i na mnoha jiných místech. Bylo všude, kdekoli začali Ryan s Federicem kopat. V hloubce devíti palců pod kořínky trávy ležely krystaly s plochami oktaedru, dodekaedry, krychličky, drátky,

valounky a plíšky, prostě ryzí zlato v mnoha jeho rozmanitých podobách. Přemýšlela dál a napadla ji otázka, od koho se Ben Muir mohl o zlaté štolé dozvědět? Zdálo se jí nepravděpodobné a nelogické, že by od samotných dědů.

„Jednání Federica a Ryana, slečno Jessico, je od chvíle, kdy opustili Bodie Bluff a usadili se na čas na Swan Slab, obestřeno tajemstvím,“ pokračovala Jane v rozhovoru. „Dnes se už pravděpodobně nedozvíme, proč Ryan, Federico a Levi prodali claim na Bodie Bluff panu Benovi Muirovi a proč uzavřeli tak nelogickou smlouvu o pronájmu pozemku na Swan Slab. Prodej claimu by se dal ještě zdůvodnit. Mohly je k tomu vést obavy z gangu Charlese Brinleye. Nebo jim stačilo v uvozovkách „pouze“ to množství zlata, které měli v sedlových brašnách. Být vlastníky zlaté bonanzy na Bodie Bluff v blízkosti velkého divokého města Bodie, které v té době čítalo sedm tisíc obyvatel a přes padesát saloonů, to by znamenalo organizovat náročnou ostrahu celého těžebního místa. Nevyhnutelně by zažívali střety s gangy i s drsnými dobrodruhy dychtícími po žlutém kovu. Byli to otcové rodin, stálo by jim za to, aby podstoupili taková rizika?

Myslím Jessico, že to jsou logické argumenty, s nimiž lze souhlasit. Jeden z nich, anebo všechny dohromady mohly být příčinou, proč dědové prodali nebezpečný zábor na svahu Bodie Bluff a odcestovali do yosemitského údolí. Ale proč Benjamin ani Theodor Muir nezačali na pozemku těžit? To je další neznámá v celém tom spleťtém příběhu.

Možná proto, že v té době bylo v oblasti kolem Yosemite Valley víc než tři sta tisíc pochybných existencí. Navíc prezident Lincoln podepsal Yosemite Valley Grant Act a tím dal vzniknout chráněnému

národnému parku. Ben Muir si pronajal území Swan Slab na padesát roků a tím uschoval pro svého syna a pro další generace rodu Muirů přírodní rostlinné bohatství. Pronájem území nezbudilo pozornost jeho obchodních rivalů. Pozemek byl nadále na celých padesát let ve vlastnictví dvou, pro svět obchodu neznámých mužů,“ ukončila Jane svoji dlouhou úvahu.

Jessica mlčela. Úvahy, kterými se Jane zabývala poslouchala jen na půl ucha. Důvody, proč Ryan s Federicem pronajali a posléze Muirovi prodali tak nesmírně drahocenný pozemek musely být mnohem závažnější než ty, o jakých Jane mluvila.

„Když půjdete o stránku dál, Jess, uvidíte kopii potvrzení o jednorázovém cash vyrovnání pronájmu, zahrnující celých padesát roků. Myslím, že nyní je to z naší strany všechno a my můžeme odjet. Je nám to moc líto, cítíme s vámi a přejeme hodně sil. Také vám Jess přejeme abyste měla štěstí a do prosince našla nové místo k bydlení.

V prosinci se ještě uvidíme, přijedeme s notářem, abychom celou tuhle právní kauzu uzavřeli. Vezmeme si zpět kopie smlouvy a všechny dokumenty s dodatky, které se týkají pozdějších obchodních styků pana Ryana Degnana a Federica Bellucciho s panem Benem Muirem.“

VÝLET KE CATHEDRAL ROCK

Ráno bylo opět ozdobeno modrou oblohou. Byl to jeden z těch pryskyřicí provoněných letních dnů, jaké v yosemitském údolí bývají v polovině června. Jessica neměla na jídlo ani pomyšlení, ale přesto se donutila posnídat aspoň několik soust. Jezdila bezcílně s vozíkem z jedné místnosti do druhé a přemýšlela. Měla stísněnou náladu a cítila se jako v kleci. Zdálo se jí, že dýchá řídký vzduch a že se udusí.

Vyhlédla z okna a snažila se získat klid při pohledu na vzdálený jakoby velkým nožem seříznutý vrchol Half Dome, jenž byl oranžově zbarvený paprsky vycházejícího slunce.

O svoji existenci obavy neměla. Co se týká finanční stránky, byla zajištěna na celý život. Dědové založili v bance značně vysoké konto, které zdědila a tím se nepřímou postarali o její celoživotní rentu. Klidnou ji také nechávala skutečnost, že na pozemku Swan Slab se nacházelo zlato a v hloubce pod zemí zlatá Kennova sluj.

To, co jí však šokovalo a vyvádělo z míry, byla nespravedlnost a skrytá, podvodná manipulace. Nějakým vedlejším smyslem vnímala, že se dědům přihodilo něco nekalého, že za tím stojí hanebná intrika, cosi, co donutilo Ryana a Federica udělat skutek, který by ze svobodné vůle sami od sebe nikdy neučinili. Neměla tušení, co se tehdy ještě stalo, a to jí bralo klid. Napravo od Half Dome z ranní mlhy pomalu vystupoval ostrý vrchol Mount Brodericku. Panorama pohoří Sierry Nevady působilo na její mysl jako balzám. Dál přemýšlela o včerejší návštěvě, a přitom měla pohled upřený na

vzdálené horské štíty. Z informací, které se od právníček dozvěděla začala nabývat přesvědčení, že babička Nicole věděla mnohem víc, než jí prozradila. V mysli se jí vybavil jeden zimní večer, kdy se vrátila domů z rehabilitačního cvičení a babička bez nějakého úvodu nebo bližšího vysvětlení řekla: ‚Dej si pozor na muže jménem Muir. Jestli se někdy ve tvém životě objeví jméno Muir, tak budeš mít nejspíš velký problém.‘ Tohle babiččino tajemné, ale důrazné varování časem upadlo v zapomnění. Avšak jako bodnutí nožem na ní zapůsobilo, když Jane včera to jméno vyslovila a když tím nevědomky zapadlou vzpomínku vzkřísila. Ale proč jí babička neřekla všechno? Nicole byla moudrá žena, proto chtěla Jessica věřit, že k tomu měla nějaký vážný důvod.

Uvědomila si, že babiččina moudrost pocházela z Knihy knih, ze které často z paměti citovala a kterou měla stále po ruce. Dokonce z ní někdy před spaním Jessice četla. Ano, byla to kniha, ze které babička čerpala sílu jít dál životem v drsné Kalifornii po smrti dědečka Federica. Z ní také získávala útěchu při tragické ztrátě svého syna Ricarda, jeho manželky Nancy a malé vnučky Daisy. Ze stránek té knihy čerpala naději, trpělivost a lásku, když vychovávala ji, malou, nemohoucí a nešťastnou Jessicu.

Vzala babiččinu Bibli ze stolku a se slzami v očích v ní listovala. Milovala příběh Rut, obdivovala její věrnost Bohu a letité snaže Noemi, obdivovala příběh o poslušné a obětavé Jeftově dceři, příběh o krásné, statečné a moudré královně Ester, která zachránila svůj národ před vyhubením.

Ráda četla Žalmy a knihu Přísloví. Mocně na ní působila osobnost Ježíše Krista, jeho láska k Bohu a lidem a jeho moudré a působivé výroky. Často babičku prosila, aby jí četla části evangelií, které popisovaly, jak Ježíš křísil a uzdravoval. Později, když už byla starší si příběhy četla sama a nejráději snila o tom, jak k ní Ježíš přichází, bere ji za ruku a říká: *„Vstaň a chod’“*.

Otevřela Bibli a vyhledala knihu Přísloví. Listovala v jednotlivých kapitolách a četla si texty, které babička barevně označila. Některé byly podtrženy modře, některé zeleně, a ještě jiné byly podtrženy červeně. Barvy zřejmě babička volila podle toho, jak důležitý pro ni byl ten či onen výrok nebo událost. Z jednoho babičkou červeně zvýrazněného textu četla: *„Existuje přítel, který přilne těsněji než bratr.“*

To jí připomnělo, že odpoledne přijde Edward. Měla ho ráda, byl milý, přátelský, pozorný, dokázal skvěle naslouchat, byl většinou vážný, ale zároveň měl smysl pro humor. Byl prostě dokonalým společníkem a blízkým přítelem. Co jí asi řekne, až se mu svěří s tím, co ji potkalo? Věděla, že jí povzbudí a posílí a že ho možná napadne něco, co by jí mohlo pomoci. Při této myšlence se jí ulevilo a cítila, jak se jí vrací klid a chuť bojovat. Vždyť do prosince, respektive do ledna je přece jenom ještě dlouhá doba. Položila knihu zpět na stůl a znovu pohlédla z okna, jako by se chtěla ujistit, že vrcholky hor jsou stále na svém místě a že kouzlo svítání pokračuje. Uzářilo v ní rozhodnutí, že dnes stráví den venku na nějakém odlehlém místě yosemitského parku.

Vyjela po úzké cestě směrem k řece. Nad hladinou se vznášely cáry mlhy, které se pomalu rozplývaly v ranním studeném vánku. Zachvěla se zimou. Skutečnost, že byla nevyspalá pocit chladu ještě víc umocňovalo. Nedělala si s tím starosti, věděla, že ve chvíli, kdy slunce vystoupí nad obzor, začne štedře a blahodárně rozdávat své teplo. Rozhodla se, že navštíví svoji oblíbenou zelenou pláň, porostlou hustou vysokou trávou. Na pláni, asi sto yardů od mohutného skalního útvaru začínal pás vysokých borovic, který končil až těsně před skalní stěnou Cathedral Rock. Bylo to místo, na kterém ve stínu stromů, pod tichým dozorem majestátní skály stanovala Jessica při školních výletech. Každé léto v předprázdninové době byla přitahována jakoby silným magnetem právě na tato místa. Pláň byla od Swan Slab vzdálena něco přes tři míle, což představovalo tři hodiny jízdy a cesta po které jela byla sice úzká, ale rovná, pro invalidní vozík dobře sjízdná.

Pro náhodného pozorovatele se naskýtala neobyčejná podívaná na krásnou, štíhlou, dlouhovlasou dívku v sepraných džínách, obutou do polovysokých kožených bot, kožené bundy, s rukavicemi z jemné jelenice na ruku, jedoucí v invalidním vozíku mezi stromy po prašné cestě podél břehu rychle plynoucí řeky Merced. Přejela starý, Swinging Bridge a najela na rovnou upravenou cestu Southside Dr. Nad vrcholem Taft Pointu se objevila zlatá svatozář, byla to předzvěst vycházejícího slunce. Vzduch zprůzračněl.

Zastavila a natočila se směrem ke zlaté záplavě světla. Zavřela oči a čekala až na tváři ucítí hřejivé paprsky. Byla to chvíle, jež patřila ke

vzácným prožitkům, kdy svým celým tělem vnímala přívětivé teplo vycházejícího slunce. Zhluboka dýchala svěží vzduch prosycený vůní řeky, skal porostlých lišejníkem, vlhké země a lučních květin. V takovém příjemném rozpoložení mysli se cítila svobodná, zapomínala na svůj krutý úděl a měla radost ze života.

Konečně byla u cíle své cesty. Naskytl se jí známý pohled, který jí však nikdy nezevšedněl, naopak, vždy v ní vyvolal celou škálu vzrušujících vjemů. Mezi ní a mohutným skalním masívem Cathedral Rock se vlnilo zelené moře v dlouhých a líně se vzdouvajících vlnách sametové a hedvábné zeleně. Města, vesnice a mnohdy i krajina mění svůj vzhled, ale zde, zde se od jejího dětství nic nezměnilo. Byl to stále stejný, úchvatný, živý obraz – neskonale harmonicky sladěná scenérie, která, i když neměnná, by jí nezevšedněla ani za tisíce let. Zajela doprostřed toho šumícího zeleného oceánu a pomalu se z vozíku sesunula na zem. Ležela na zádech a snažila se vnímat pouze tmavě modré nebe nad hlavou a jemné, sotva slyšitelné ševlení vysoké trávy ve větru. Zavřela oči a pomyslela si, že teď by mohla zemřít, navěky splynout se zemí a stát se součástí té voňavé přírody.

Uvědomila si, že usnula. Slunce měla nad hlavou a nesnesitelně pálilo. Spaní v plánu nebylo, pomyslela si. Chtěla zajet ještě dál, až ke skále, sáhnout si na její drsný studený povrch. Dělal to pokaždé, když zde byla. Zručně, nacvičenými pohyby se vysoukala zpět do vozíku. Musela vynaložit značné úsilí a bolely jí ruce, když došla vysokou trávou a poté měkkým jehličím mezi borovicemi ke stěně obřího masivu. Tentokrát však došla na jiné místo než při minulých návštěvách. Stěna zde nebyla rovná ani hladká, ale členitá, plná

výklenků a rozeklaných puklin, které se nořily do hloubi skalního masivu. Některé trhliny musely být hluboké, protože z nich dýchal vlhký a mrazivý chlad.

Byla uvyklá na samotu, ale tady v odlehlých místech, kde z puklin vycházela studená vlhkost se necítila bezpečně. Připadala si naprosto ztracená. Záhy však uviděla, že není sama. Asi třicet yardů od ní u velikého balvanu, těsně před skalní stěnou bezstarostně dováděla dvě medvíďata. Byli to grizzlyové. Tak tohle je bonus ke všem těm stresujícím zážitkům v posledních dvaceti čtyřech hodinách, prolétlo jí myslí. Medvědi totiž byli pro jejich rod prokletím. Dědečka Federica medvěd grizzly zabil na geologickém průzkumu v údolí Hetch Hetchy. Se skupinou inženýrů posuzoval hydrogeologické vlastnosti lokality pro budoucí výstavbu přehrady, která dnes údolí zahrazuje a chystá se dodávat vodu do sto sedmdesát mil vzdáleného San Francisca.

Věděla, že kde jsou mláďata, tam bývá i jeden z jejich rodičů. Někde slyšela, že medvědí máma je velmi agresivní. Začala pociťovat strach. Pomalu couvala s vozíkem zpět, pryč od skalní stěny. Těsně za jejími zády se ozvalo hluboké zamručení.

Neuniknu svému osudu, pomyslela si. Někdo, neznámo, kdy a neznámo kde, už zřejmě napsal scénář pro životní běh rodin Bellucciů a Degnanů a také pro ukončení života dědečka Federica, mých rodičů, i malé Daisy, která mi během jízdy autem vyprávěla pohádku o medvídkovi a své vyprávění už nedokončila.

Ten někdo nebo něco, ale nemohl být Bůh, vždyť Bůh je *„milosrdný, milostivý a hojný v milující laskavosti a pravdě.“* Dobře si

pamatovala tato slova ze Starého zákona. Zhluboka se nadechla a pomalu se s vozíkem otočila. Musela zvednout hlavu, aby mohla pohlédnout grizzlymu do očí. Byl opravdu mohutný a děsivější než na fotografiích, které viděla. Stál od ní necelé tři yardy a měl dobrých sedm stop na výšku. Cítila jeho pach. Stál, takřka neznatelně se kýval ze strany na stranu, tlamu měl pootevřenou a s upřeným, nehybným pohledem se jí díval do očí. Vzpomněla si na Edwarda, který říkal, že medvěd většinou zaútočí, když stojí na dvou nohách. Neútočí však okamžitě, svojí mohutností a výškou se nejprve snaží vetřelce zastrašit. Medvědice ale útočí vždy, když člověk stojí mezi ní a mláďaty.

Ohlédla se a zjistila, že mláďata se posunula a nyní jsou takřka za ní. Osud se naplňuje, blesklo jí hlavou. Grizzly se spustil na všechny čtyři a jeho hlava nyní byla ve výši její hlavy. Udělalo se jí nevolno ze zápachu. Z grizzlyho dechu bylo cítit něco jako česnek a rybina. Slyšela drobné funění mláďat za svými zády.

Tak tohle je tedy konec? Takhle zemřu? Rozsápe mě zuřivá medvědice u Cathedral Rock, čtyři míle od domova? Narodila jsem se jenom pro to abych chodila do školy, přežila těžkou autohavárii, studovala na střední a prožila svých bídných dvacet čtyři let pro tuhle jedinou minutu ve středečním odpoledni dvacátého osmého června roku 1927?

To je absurdní. Tak to přece nemůže být, takhle to nemůže skončit, to nedává smysl. A přece to tak v tom divném světě funguje. Tisíce lidských životů bylo a je ukončeno náhle, nečekaně, bez nějakého hlubšího významu. Ale co bude potom? Napřed bolest, pak

tma – a potom? Už nikdy nic? Věčná neexistence? To přesahuje hranice mého chápání.

Seděla nehybně, hleděla na velkou medvědí hlavu a čekala. Z levé strany ucítila slabý náraz do kola vozíku. Aniž by spustila oči z grizzlyho, periferním viděním spatřila, jak se o podnož otřelo malé medvídě a malými neohrabanými skoky proběhlo mezi borovice začínajícího lesního porostu za zády velké medvědí mámy. Druhé medvídě ho následovalo. Samice ještě chvíli hleděla na Jessicu, potom se váhavě otočila a vydala se za mláďaty.

Někdo právě přepsal scénář mého osudu, pomyslela si. Cítila úlevu, když uvolnila napnuté svaly i prsty na ruku, protože celý čas křečovitě svírala madla vozíku. Zdá se, že to nebude dnes, kdy dostanu odpověď na otázku, co je potom, ale upřímně řečeno, ne že by mě to mrzelo. Několik minut ještě seděla a vydýchávala hustou atmosféru toho mimořádného zážitku.

Celou cestu zpět k domovu ji poháněly obavy, že zmešká Edwardovu návštěvu. Její obavy se naštěstí nenaplnily a odechla si, když zjistila, že Edward u ní ještě nebyl. Kromě uklízečky Hannah byl jediným mužem, který měl klíče od jejího domu. Jistě by pro ni na stole zanechal vzkaz. V lednici měla naložené kousky hovězí svíčkové na fondue. Doplnila líh do nádržky kahánku pod nádobkou s olivovým olejem a vše umístila na stůl. Ještě stihla přinést pečivo, z baru láhev červeného vína a dvě skleničky, když se ozvalo Edwardovo klasické zaklepání na venkovní dveře.

EDWARD, EDISON A KŘIŽÍKŮV ELEKTROMOTOR

Nečekal, až mu Jessica přijede otevřít, odemkl si a vstoupil do verandy. Za malou chvíli už stál ve dveřích kuchyně. Usmívala se a její úsměv se ještě víc rozšířil, když spatřila v jeho ruce kytici poskládanou z rostliny apocynum s jemnými růžovými květy ve tvaru štíhlých zvonků. Byla to nádherná a vzácná rostlina, jež zkrášluje paloučky na nepřístupných horských stráních, avšak prudce jedovatá, využívána k výrobě extraktu pro trávení psů.

„Ó né, přišels mě otrávit, Ede?“ otázala se na oko vyděšená.

„Ne, Jess, přišel jsem tě léčit. Ty nevíš, že z alkaloidu cymarínu, který mimo jiné tyto rostlinky obsahují, se vyrábí léky na srdce?“

„To tedy nevím, ale jestli je to tak, určitě se hodí. Jsi pozorný lékař, Ede, moje srdce léčbu potřebuje. Prosím, dej je támhle do té vázy na krabu.“

„Můžu?“ otázal se potom a ukázal prstem na nízkou komodu.

„Ovšem, tak jako obvykle, můj příteli.“ Edward přenesl z komody svícen, zapálil dvě svíčky, zhasl elektrické osvětlení a usedl ke stolu naproti Jessice. Pohlédl na rozestavěné propriety, které připravila k výrobě lahodného masového fondu a jeho zrak zakotvil na láhvi červeného vína. Vzal láhev do ruky a nevěřicně si prohlížel vinětu.

„Dobré, drahé Hess Mountain Cuvée Napa?“ řekl udiveně.

„Vím, že ho máš rád, Ede, a já jsem šťastná, když ti můžu udělat radost. Ty si toho pro mne už udělal tolik, že, já, já...“ Edwardova tvář se zachmuřila. „Ne, ne, nemyslela jsem, jakože to je odměna za

tvoji pomoc, prostě tě mám ráda jako svého jediného kamaráda a přítele a chci ti udělat radost.“ Edward se usmál a položil svou velkou dlaň na její ruku.

„Vážím si toho, Jess, taky tě mám rád, cítím se s tebou dobře, protože ty jediná rozumíš mojí indiánský duši. Nemám nikoho jiného s kým by mě bylo tak dobře.“

„A co June?“ otázala se s lišáčkou jiskrou v očích. Edward sklopil zrak a zdálo se, že ho otázka vyvedla z míry. Odkáslal si, poposedl na židli a nervózně si pohrával s lemem ubrusu.

„Víš, Jess, s June to je něco jiného než přátelství. Nevím, jak bych ti to... neumím to... a, a...“

„Prostě to řekni jednoduše, tak jak to cítíš,“ snažila se mu pomoci.

„No, asi takhle, tebe mám rád, jsi jako moje sestra, ne, jsi víc než moje sestra. Můžu se ti svěřit skoro se vším, když tě vidím, mám touhu tě ochraňovat před tím drsným surovým světem, který často ubližuje jen dobrým lidem a těm zlým, bezohledným pomáhá. Ani nevíš, jak moc mě bolí to, co se ti přihodilo, je mi tě moc líto a chtěl bych to nějak napravit, ale vím, že něco takového není v mých silách.“

K June cítím něco jiného. V její přítomnosti se mi zrychlí tep, jsem v rozpacích, začnu plácát nesmysly, líbí se mi její úsměv, její velké mandlové oči, dlouhé řasy, bílá pleť, vůně jejích vlasů, její smích, její hlas, její chůze, imponuje mi ta dětská, nevinná drzost a vyzývavost. Byl bych ochoten se o ní bít i za ní zemřít.“

To všechno Edward vychrtil skoro jedním dechem. Jessica se rozesmála. Dívala se na Edwarda a smála se tak, až se jí oči zalily slzami. Edward na ni zaraženě hleděl a nevěděl co si o tom má myslet.

Bál se, že ji nějak citově zraní, když se jí svěří s tím, co cítí k June, ale takovou reakci nečekal.

„Promiň, promiň prosím, Ede. Rozesmála mě tvoje dětsky bezelstná, čistá, čítanková zamilovanost. Ano, Ede, to je láska, to je opravdová láska, taková, o jaké se píše a o jaké jsem četla v zamilovaných románech. Měl ses vidět při té záplavě citů, kterou jsi na mě vypustil. Vypadal jsi, jako šestnáctiletý student, který se právě poprvé v životě zamiloval.“

„Víš, mám rád fondue, ale většinou jsem netrpělivý a spálím si jazyk,“ snažil se Edward neuměle změnit téma rozhovoru.

„Ale ono je vlastně úplně jedno co jíš, Ede, minule jak jsem upekla jehněčí ses taky spálil, a navíc sis na sebe vylil pivo,“ dodala s potlačovaným smíchem.

„Za to jsem nemohl,“ ohradil se. „Cherry mě drápnul do nohy. A vůbec, kde je? už dlouho jsem ho neviděl.“

„Asi je taky zamilovaný, už tři dny nebyl doma. Vy samečkové to nemáte jednoduchý, jen se objeví v okolí nějaká samička, už nevíte, čím jste.“

„No dovol, Jess, nejsem přece kocour.“

„To teda seš a pěkně velkej a kocourovatej.“

„Můžeš mluvit aspoň chvíli vážně? Ještě jsi mně neřekla, co tady chtěla ta děvčata. Ptal jsem se June, ale nechtěla mi to říct.“

Jessica zvažněla. Edwardova otázka ji naráz vrátila do drsné reality.

„Ede, jsem v docela vážné situaci. Celý den se těším, až ti to povím, protože to na mně sedí jako těžký balvan. Životní příběhy mých dědů

a rodičů už znáš, ale to, co se dozvíš teď, tě určitě překvapí. Přinesu ti něco k přečtení, nalij si zatím víno.“

Podala Edwardovi složku se smlouvami o pronájmu pozemku, které uzavřel Benjamin Muir s Ryanem a s Federicem v roce 1877. Mezi dokumenty se také nacházel právní doklad o dědickém převodu majetku a veškerých smluvních závazků těžařské společnosti Benjaminu Muira na jeho vnuka Theodora Muira.

Edward vše přečetl, poté hleděl mlčky na Jessicu, chtěl něco říct, ale nenašel vhodná slova. S hlubokým povzdechem začal pročítat dokumenty podruhé. „Tys o tom nevěděla?“ otázal se, když odložil listiny na stůl. Zavrtěla hlavou. „Ani babička mi o tom neřekla, i když po včerejšku už vím, že o tom věděla. Tedy, nevím to jistě, ale věděla o Muirovi, protože mě před ním varovala, ale neřekla mi nic konkrétního.“ Edward se zahleděl do tmy za oknem a přemýšlel.

„Jess, máme půl roku, abychom s tím něco udělali. Mám kamaráda, jmenuje se Dick Prat a je hotelovým právníkem. Často spolu vyrážíme na ryby. Požádám ho o pomoc a když mi ty smlouvy půjčíš, podívá se na to, a myslím, že ti poradí. Já sám, Jess, udělám všechno, co budu moct abych ti pomohl. Myslím, že máš šanci, aby se ta záležitost vyřešila ve tvůj prospěch.“

„Jak to můžeš tvrdit, Ede, vždyť Theodor Muir je miliardář a peníze mají velikou moc.“

„Říkám to proto, že toho špatného už sis užila víc než dost. Život probíhá v určitých cyklech, to ale nemá nic společného s osudem, protože osud neexistuje. Nikde nesídlí nějaký Velký Režisér lidských osudů, jak si někdy myslíš ty. Je pouze Velký Duch, kterého vy

nazýváte Bohem, ale ten lidské osudy neřídí. My, tedy přesněji řečeno moji předkové věřili, že u dobrých lidí po dlouhodobé sérii neštěstí přichází období zdaru. Neměli pro to žádné vysvětlení, ale v našem kmenu Miwokiů to tak fungovalo. A ty, Jess, jsi dobrý člověk, jsi jako krásná a křehká květina, která roste v trávě mezi skálami a je pochroumaná nepřízní počasí.“

Jessica se smutně usmála. „Ty jeden naivní Ede s velikým srdcem. Co ti na to mám říct?“

„Neříkej nic, Jess, protože je to pravda. Ale přece jenom se tě zeptám. Existuje ve tvém životě, v životě tvých dědů nebo rodičů ještě něco, co by mohlo mít souvislost s touhle záležitostí, něco, o čem bych nevěděl?“ Jessica se zamyslela a s viditelnými rozpaky váhavě odpověděla.

„Ano, existuje.“

„Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš,“ rychle reagoval Edward, když viděl rozpačitý výraz v její tváři.

„Původně jsem to nechtěla říct nikomu, mělo to zemřít společně se mnou. Jde o tajemství, které jsem se dozvěděla od babičky. Je to informace natolik nebezpečná, že by zahubila přírodu v celé yosemitské oblasti.“

„Zahubilo by to přírodu v celém údolí?“ opakoval Edward její slova.

„Proboha, to zní strašidelně, Jess.“

„Ano, zní a není to ani za nehet přehnané. Řeknu ti to – zasloužíš si to vědět, a vím a znám tě natolik dobře, že ti můžu důvěřovat. Ede, tenhle dům stojí na zlatě, a to doslova. A nejen dům, celý můj

pozemek, dokonce i skály kolem jsou plné toho prokletého žlutého kovu.“

Edward se postavil, hned si opět sedl a zíral na Jessicu jako na zjevení. Potom naráz vypil celou sklenku vína a znovu si nalil. „Myslíš to vážně? No jasně že to myslíš vážně, ty by sis v týhle situaci žerty nedělala. Počkej, počkej, Jess, nech mě přemýšlet.“

„OK, přemýšlej, uvařím zatím kávu.“ Srovnala jednotlivé složky dokumentů, urovnala je do štosu na okraj stolu a přešla do kuchyně.

„No, Jess, vůně kávy tě předběhla, mám rád to uklidňující aroma a lahodnou chuť, které společně v harmonickém propojení vytvoří pohodovou atmosféru mezi lidmi různých povah a názorů, řekl, když vyjela ze dveří kuchyně. Poté zamýšleně sledoval, jak se pomalu a opatrně blíží s dvěma šálky na tácu položeným na klíně.

„Jsem zvědavá, co jsi vymyslel, poeto, ale počkej prosím až zaparkuju u stolu a podám ti šálky, nerada bych to z leknutí vylila, až uslyším, co mi řekneš.“

„Neřeknu ti nic, Jess, ať přemýšlím, jak přemýšlím, nic mě nenapadá. Ale jak se říká, když večer nevíš, ráno se dozvíš. Proto hned ráno zajdu za Dickem. Kdo jiný, než právník by nám mohl poradit co dělat? Věřím, že nějaké možnosti existují.“ Napil se kávy a uznale, labužnický vysunul spodní ret.

„Pořád prvotřídní káva, Jess, takovou ani na hotelu nemáme.“

„Jsem věrná Kostarice, u nás doma se ani žádná jiná nepila. Mám známého dodavatele, kdybyste na hotelu chtěli, můžu domluvit dodávku anebo, což by bylo jednodušší, můžu ti dát kontakt.“

„Tak jo, platí, že mě to už nenapadlo dřív, vzít si od tebe kontakt. Aspoň si šplhnu u šéfa.“

„No vidíš,“ kontrovala Jessica, „dostaneš vyšší prémie a budeš moct June koupit nějaký hezký dárek, třeba bednu pořádně vysokých steaků.“

„No comment,“ zavrčel Edward.

„Zlobíš se na mě, Ede?“ zeptala se nevinným hláskem.

„Strašně Jess, ani nevíš, jak se mě to dotklo a jak si ponížila June. Jsem nejspíš nadosmrti uražený. Gregor Mendel a Erich von Tschermak by z tebe měli radost.“

„Jak to, co jsou zač ti dva?“ špitla Jessica.

„Jsou to objevitelé zákonů dědičnosti, učil jsem se o nich na Stanfordově univerzitě. Probudil se totiž v tobě duch děda Bellucciho, šprýmaře, který vytácel do běla každého na setkání. Skončili jsme, jdu domů, Jess, a to hned.“ poslední větu dořekl už napůl ve stoje. Jessica seděla jako opářená, neschopná cokoliv říct. Edward už déle nezvládl předstírat svůj hněv, padl zpět do křesla a vybuchl v záchvatu neovládaného smíchu.

„Ty, ty nejsi člověk, ty jsi zvíře, Edwarde!“ snažila se překřičet hlasitý smích a zároveň cítila blahodárnou úlevu. Edward se na ni podíval a propadl druhému záchvatu. Pohled na svíjejícího se přítele byl natolik nakažlivý, že se rozesmála také.

„Tohle mi nedělej, Ede, jestli mě nechceš psychicky odrovnat, víš, že mě k tomu už moc nechybí.“

„Smích je zdravý, Jess, to bys měla vědět, a vůbec, začala sis ty, ne já.“

„OK, Ede. Díky za tvoji snahu mě trochu rozptýlit, smích opravdu léčí, cítím se líp. Se smlouvami jsme domluveni, uvidíme, co ti řekne ten tvůj známý. Včera jsi mluvil o vozíku, přišel si původně kvůli tomu nebo ne?“

„Jo, to je pravda. Předpokládám, že jsi nikdy neslyšela jména Harry Jennings a Herbert Everest.“

„Máš pravdu, neslyšela. Ale počkej, Ede, chci se ujistit dřív, než mi budeš něco vyprávět, že to zase není nějaký tvůj žert. Na to už nemám náladu.“

„Není, Jess, opravdu ne, můžeš mi věřit. Tak tedy, tito dva přátelé, Harry Jennings a jeho tělesně postižený přítel Herbert Everest, jsou oba inženýři mechanici. Od té doby, co Everest utrpěl v dole těžký úraz páteře, začali usilovně vymýšlet konstrukci lehkého invalidního vozíku. Jsou to vlastně vynálezci nové generace vozíků pro komerční využití a zdá se, že dosud nemají v této oblasti konkurenci.“

Od počátku našeho přátelství odebírám bulletin, který pravidelně vydávají. Obsahuje informace o vývoji, vylepšování a o nových možnostech jejich výrobků. V posledním červencovém vydání, je článek o tom, že vyrobili dva dosud neprodávané typy, tedy zatím jakési prototypy, které budou k použití v horských oblastech a na hrubých kamenitých cestách. Pracovní název prototypu je off-road trolley.“ Jessica se nadechla, protože chtěla něco říct, ale Edward ji zarazil.

„Počkej, to ještě není všechno, to nejlepší na konec,“ umlčel ji. „Ve spolupráci s vynálezcem Thomasem Alvou Edisonem vyrobili rovněž prototyp s pracovním názvem electric off-road trolley. Tenhle

prototyp je vybaven akumulátorem, což je elektrochemický zdroj elektrické energie s velkou výdrží a s možností neustálého dobíjení. Jedná se o Niklo-železový akumulátor, který si Edison nechal patentovat. A teď můžeš mluvit, Jess,“ ukončil Edward svoji přednášku.

„Zadrž, Ede. Zaprvé vůbec nerozumím technice a zadruhé nemám dost sil, abych provozovala vozík na kamenité cestě, natož do kopce. Mám co dělat, když jedu po rovině. Jestli sis nevšiml, tak nejsem kulturistka.“

„To jsem si všiml, Jess, ale jak se na tebe dívám znaleckým okem, pořádný bicepsy by ti slušely.“

„Ede! Něco jsme si o tvém žertování řekli, nebo ne?“

„Promiň, Jess. Asi jsem ti neřekl, že electric off-road trolley je osazen Krizikovým motorem o výkonu 1,1 kW, který je napájený akumulátorem s deseti články.“

„Aha, no, jestli tomu tedy dobře rozumím, budu se prohánět v Yosemite Valley a po vrcholcích Sierry Nevady na motorovém rally vozíku. Od kol mi budou létat drny a kamení a zatáčky budu klopit jako markýz de Dion s parním traktorem na závodech z Paříže do Rouenu.“

„Ale Jess, i ty mluv aspoň chvíli vážně. Chápeš vůbec, co to pro tebe znamená? Budeš se moct podívat do hlubokého National Forest na obří sekvoje ve Wawoně a v parku Mariposa Grove. Navštívíš jezero Mono a jezero lásky Tenaya, kam jednou, jak doufám, vezmu June.“

„A mě ne, Ede? Promiň, já vím, už mlčím, nic jsem neřekla.“

„A proč ne, Jess, opravdu rád se tam s tebou podívám.“

„A co to vlastně je ten krizikuv elektromotor? Takový název jsem ještě neslyšela.“

„Aha, no jo, Krizik Frantisek – to je československý průmyslník a vynálezce v oboru elektrotechniky, který spolupracuje s Harry Jenningsem a Herbertem Everestem. Československo je...“

„Vím moc dobře, kde je, Ede,“ přerušila ho. „Je uprostřed Evropy, hodně mi o něm vyprávěla babička Nicole, její maminka, tedy moje prababička, odtamtud pocházela. Před Velkou válkou byl český a slovenský národ součástí Rakousko-uherské monarchie. Po válce se Češi i Slováci osamostatnili, bylo to díky Tomasu Garriguovi Masarykovi a značné pomoci našeho prezidenta Wilsona. Není to tak dávno, vlastně teprve devět roků. Obdivuji, Ede, ty dva národy, které spolu sdílí jeden stát a dokážou spolupracovat. Jsou to jistě lepší lidé než Američané. My jsme s indiány a s Mexičany v míru a vzájemné toleranci žít nedokázali, a to jsme sami přistěhovalci. Jsme většinou potomci pronásledovaných nebo chudých Evropanů, kteří na tomto kontinentu hledali svobodu.“

„Máš pravdu, Jess. Toho si na tobě moc vážím, tvého pohledu na svět, tvých názorů, nadhledu, smyslu pro pravdu a spravedlnost.“

„Co ještě vím,“ pokračovala Jessica, aniž by na Edwardova slova reagovala, „ty dva spojené národy mají našlápnuto na hospodářskou a průmyslovou prosperitu. Jsou to vesměs chytrí a pracovití lidé, je tam rozvinutý zemědělský, strojírenský, automobilový a těžební průmysl. Dnes jsou na tom mnohem líp než zbytek té monarchie. Je vidět, že v jednotě je síla.“

„No dobře, Jess, ale teď spolu mluvíme o vozíku na elektrický pohon, který by ti zajistil netušenou mobilitu. Co na to říkáš?“

„Edwarde Kenne, jestli to od tebe nebyl opět jeden z dalších nejsporných žertů, tak o tom budu uvažovat a až se ten elektrický samošlap dostane do výroby, tak mi o tom dej prosím vědět.“

„Mám z tebe radost, Jess – z toho, že nejsi zkosnatělá, zatvrzelá, konzervativní zpátečnice, která je odpůrcem inovačních, modernizačních, pokrokových a progresivních procesů, ale naopak, nekonvenčně moderní žena, která do svého života aplikuje nové věci.“

„No, no, Eduarde Kenne, brzdi, než bude pozdě, zase ti to až nápadně moc mluví.“

„Když už chceš používat mé jméno, Jess, tak moje celé jméno je Edward Kenne Ahwahnechee.“

„To vím, už jsi mi kdysi říkal, že domorodí indiáni nazývali sami sebe Ahwahnechee a že to znamená obyvatelé v Ahwahnee, ale těžko se mi ta slova vyslovují.“

„To tě omlouvá, Jess. Dej mi ty smlouvy a já už půjdu bydlet. Kdybys cokoliv potřebovala, jsem na telefonu, jen nevolej mezi třetí a čtvrtou hodinou ranní, to mívám nejkrásnější sny.“ Měl co dělat, aby uhnul před letícím upínákem ubrusu, který po něm hodila. „Zmiz do svého doupěte, ty rudá příšero, a už se nevracej, dokud nevyrosteš z puberty.“

DRAMA U MIRROR LAKE

Krásné letní dny pokračovaly, jen rána byla neobvykle chladná a ve stínu mohutných borovic a skal pokrývala trávu stříbrnošedá jinovatka. Ta však rychle mizela s přibývajícím dnem a odpolední teploty šplhaly až na 89 stupňů Fahrenheita. V jednom z takových mrazivých jiter Jessica přemýšlela, kterou část údolí navštíví.

Byl to den, kdy opět pociťovala silnou touhu být sama, rozjímat a snít s otevřenýma očima, obklopena spanilou přírodou, posvátným tichem rušeným pouze šuměním větru vysoko v korunách stromů, zpěvem ptáků, jemným, nevtíravým a uklidňujícím šploucháním vody mezi vyhlazenými kameny. Úměrně s tím, jak se vytrácela naděje na uzdravení nebo zlepšení pohybových schopností, přibývalo dnů, kdy cítila potřebu být sama. Rozhodla se pro Mirror Lake, jezero ze tří stran obklopené vysokými skalními bloky s jedinou přístupovou cestou, která vede lesem voňavých jedlí ojíněných, jež se vyskytují pouze v této nadmořské výšce.

Ve stínu skal má hladina zlověstně temnou barvu, avšak ve slunečním světle odráží jako vyleštěné kovové zrcadlo barvu modré oblohy. Je napájeno divokou, zpěvavou říčkou Tenaya a říká se, že se nikomu ještě nepodařilo změřit jeho hloubku. Vydala se na cestu v čase, kdy na západní straně temného nebe ještě zářily hvězdy a na východě těsně nad horami slaboučký, světle oranžový pruh signalizoval rodící se nový den. Nemusela vyjíždět tak časně, její dům byl od cíle cesty vzdálen necelé čtyři míle. Chtěla však stihnout

východ slunce nad jezerem. Ještě nikdy se jí to nepodařilo. Buď přijela pozdě nebo byla zatažená obloha, a proto dnes měla skvělou příležitost.

Poměrně dobře upravená cesta s mírným stoupáním i klesáním slibovala pohodlnou jízdu. Pojede po Cook's Meadow Loop, po South side Dr, přes řeku Merced, po zvlněné, ale pohodlné stezce Mirror Lake Trail.

Pohlédla na hodinky a napadlo ji, že by měla zatelefonovat Edwardovi a sdělit mu, že jede k Mirror Lake. Na okamžik zaváhala, protože bylo krátce před čtvrtou hodinou, tedy právě čas, ve kterém, jak v žertu říkal, mu neměla volat. Její slabost pro žerty v souvislosti s přítelem nakonec zvítězila.

„Hello, Ede, nespíš?“ V duchu se zasmála, když uslyšela ve sluchátku jeho ospalý hlas. „Nerada bych ti skákala do nějakého krásného snu, Ede.“

„É... Jess, jsi to ty? Stalo se něco? Mám přijít?“ Poslední slova už nezněla ospale.

„Jak chceš, Ede, chtěla jsem ti jenom říct, že jedu k Mirror Lake, a taky se tě zeptat, jestli si mám vzít džínsy nebo kožené legíny, protože ty máš pro dámské oblékání slabost i vkus.“

Na druhé straně se ozvalo něco jako zasípání škrceného muže a klapnutí zavěšeného sluchátka. Zvládla jsem dvě věci najednou, pomyslela si. Zaprvé, ví, kde jsem, kdyby se něco přihodilo a zadruhé, vyrovnala jsem skóre.

Když projížděla po úzké cestičce kolem restaurace a pekárny Degnan's Kitchen, zahlédla, jak se v šeru od stěny budovy oddělila

postava a zamířila směrem k ní. Okamžitě poznala majitele oné vrávoravé a kulhavé chůze. Byl to Jim Kelly, místní opilec a narkoman. Zcela ztracená existence s dokonale propitým mozkiem. Jim neunesl rodinnou tragédii, jež ho potkala. Nebylo mu pomoci. Zkoušeli to desítky lidí, kteří ho měli rádi. Původně to byl veselý, pracovitý muž, zaměstnanec údržby Yosemite Village. Ochotně pomáhal i mimo pracovní dobu majitelům restaurací, kanceláří a obyčejným lidem v domácnostech. Pomáhal s drobnými opravami přístrojů a zařízení, ale také na stavbě nebo opravě domu. Až do té doby, co jej opustila manželka s dvěma dětmi.

Zrychlila jízdu a brzy se Jimiho silueta ztratila v šeru za zatáčkou. Bylo jí ho líto. Ještě do minulého podzimu ho jezdila utěšovat čtením z Bible a ráda mu pomáhala drobnými nákupy základních potravin. Jim ale stále víc propadal pití a drogám. Začal požadovat peníze. To Jessica odmítala, nechtěla ho podporovat v nákupu alkoholu a drog. Někteří nerozumní lidé mu však peníze stále dávali.

Odbočila vpravo, vyjela z hladké, upravené North side Dr a vjela na starodávný kamenný most přes řeku Merced. Zastavila a snažila se v tom hustém šeru počínajícího dne rozpoznat hladinu. Slyšela pouze občasné šplíchnutí a jemné šumění vody, která už celá desetiletí trpělivě omývala štíhlé kamenné pilíře, které každé jaro tvrdošijně vzdorují prudkému náporu divoké řeky, posílené tajícím sněhem z hor. Viděla pouze temnou, pomalu proudící masu, na které se občas zatřpytila vlnka, když se v ní odrazilo světlo východní oblohy.

Intuitivně pohlédla zpět na cestu, po které přijela, a to přesně v okamžiku, kdy se pět yardů od ní zastavil Jim Kelly. Klátil se ze

strany na stranu, opřel se pravou rukou o zábradlí a zdálo se, že přepadne do řeky. I přes šumění vody slyšela jeho chrčivé sípání a viděla, jak lapá po dechu. Působil dojmem krajně vysíleného maratónského běžce, který právě doběhl do cíle. Stál ze široka rozkročen a snažil se něco říct. Z jeho úst však vycházely pouze jakési těžko definovatelné neartikulované skřeky. Byl na něho strašidelný pohled a Jessica nevěděla, co má dělat. Celá ta scéna na ní působila jako špatný film.

„Běžte domů, Jime,“ zvolala. „Běžte se vyspat, vypadáte hrozně.“ Jim prudce, zamítavě zavrtěl hlavou div neupadl a zahrozil na Jessicu pěstí. Záhy ale sepjál ruce jakoby k vroucí prosbě a zvedl je nad hlavu.

„Běžte domů, Jime, proboha, běžte se vyspat!“ Poslední slova už zakřičela. Bylo jí do pláče. Viděla lidskou trosku. Hleděla na člověka, kterého potkávala jako obětavého, usměvavého muže plného energie a dobré nálady. Znala jej jako šťastného otce, který si hrával se synem a dcerkou u řeky, zatímco usměvavá manželka seděla ve vysoké trávě a vyšívala.

Hrudník jí sevřela tupá bolest. Začala plakat. Cítila, jak jí slzy tečou po tváři a nedokázala je zadržet. „Prosím, běžte domů, Jime,“ zašeptala sama pro sebe. Jim, jako by jí slyšel se obrátil a celý shrbený pomalu odcházel. Hleděla za ním skrze slzy, dokud jeho postava nezmizela v ranním šeru. Pokračovala v cestě k jezeru.

Řeka zde vytvářela velkou smyčku, takže po pěti minutách jízdy mezi borovicemi přejela druhý kamenný most a ocitla se na stezce Mirror Lake Trail, v temném jedlovém lese. Pouze světlý pás oblohy nad vrcholky stromů jí ukazoval, kudy vede stezka. Po dvaceti

minutách jízdy už začala rozeznávat jednotlivé stromy a oblohu zbarvila klasická, ale nikdy nezevšedňující opálově oranžová barva.

V dálce se ozvalo dlouhé a smutné vytí kojota. Vysoko na obloze kroužil pár zlatých orlů s grandiózní, půvabnou a elegantní lehkostí. Uvědomila si, že jsou na lovu. Orel zlatý většinou loví v páru. Vyhlížíte snídani? Nějakého sviště nebo dokonce králíka? Taky mám hlad, milí orlíci, ale najím se až u jezera. Lekla se, když těsně před ní přeběhla štíhlá laň a za ní ohromný jelen wapiti. Taky bych chtěla takhle skákat a běhat po lese, ani nevíte, jak vám závidím, smutně si povzdechla. Náhle les skončil a před ní se otevřel pohled na jezero. Bylo cudně zahaleno do stříbrného závoje průhledné mlhy.

V dálce se na obzoru tyčil vysoký skalní masív, ukrývající vycházející slunce. Vedle něho, ale o mnoho mil dál, byl vidět zasněžený vrchol vysoké hory. Ale i na protějším skalním masívu byly v hlubokých rozsedlinách, v místech, kam slunce nenahlédne, zářivě bílé ostrůvky sněhu.

Čekala, dokud se slunce v plné kráse nevyhouplo nad skálu. Zářilo jak roztavené zlato a ihned začalo hřát. Byla to úchvatná podívaná. Zdálo se, jako by vyšlo zároveň se svým mladším bratrem, protože hladina jezera, jako veliké stříbrné zrcadlo, odrážela obraz skalního masívu i se žhnoucím kotoučem, který měl v odrazu skrze mlžný opar platinovou barvu. Jessica nebyla schopna odtrhnout oči od té nádhery.

Spolu s východem slunce se zvedl slabý, chladivý vánek. Mlžný, průhledný opar zmizel jako mávnutím kouzelné hůlky, odraz slunce se roztránil po celé hladině a vytvořil miliony oslnivých, třpytivých vlnek. Zajela s vozíkem až na samý okraj mírně se svažující skalní

plotny porostlé lišejníkem, která tvořila z příjezdové strany břeh jezera. Nastavila vozík bokem a opatrně se vyklonila, aby viděla na hladinu těsně pod břehem. Voda byla tak průzračná, že nedokázala odhadnout v jaké hloubce se nachází dno. Tvořily ho oblé kameny různých velikostí a vlnící se voda působila falešnou iluzi, že se kameny natahují a smršťují. Skalní plotna, na které stála, byla dobrých deset stop nad hladinou. Hleděla dolů a pozorně pátrala zrakem mezi kameny a snažila se objevit nějaký náznak života. Nic živého však nespátřila. Nebyly tam žádné vodní rostliny ani živočichové. Při minulé návštěvě pozorovala několik velikých, duhově zbarvených pstruhů, kteří v ladných křivkách proplouvali mezi kameny.

Dnes mě nikdo neví, pomyslela si. Ale za to jsem viděla východ slunce, o kterém vyprávěl Edward a měl pravdu, bylo to krásné. Pomalu poodjela dál od okraje a pocítila úlevu. Pád do jezera by pro ni znamenal jistou smrt. I kdyby se dokázala s nehybnýma nohama udržet nad hladinou, stejně nebylo kudy vylézt a malá přírodní plážička byla příliš daleko na to, aby to zvládla. Otočila se čelem k jezeru a ke slunci. Zlatý kotouč příjemně hřál a nebýt chladného větříku od vzdálených hor, jenž stále víc čeril hladinu, byl by jistě horký den. S chutí se zakousla do jablkového koláče, kterým ji pravidelně zásobuje paní McRaem, manželka šéfkuchaře Hiltona. Milá, drobná, ale neuvěřitelně temperamentní a čilá žena, která by si kvůli schopnosti být v kuchyni v jednom okamžiku na každém místě zasloužila přezdívku paní Elektronová.

Náhle zaslechla něco, co znělo jako myší zapíštění. Otočila hlavu ve směru toho neobvyklého zvuku a spatřila mezi kameny

panáčkujícího hranostaje. Byl tmavě hnědý, veliký, přesněji řečeno dlouhý se sněhově bílým břichem. Milovala tato hbitá, pružná stvoření, která se skoro yardovými skoky pohybují zvláštním způsobem s čenicem u země. Na zimu jsou obdarována nádherně hebkou, bílou srstí a roztomilým černým konečkem ocásku. Zimní kožešina hranostaje má vysokou hodnotu a je používána na slavnostní hermelínová roucha.

Máš to dobře zařízené, bráško. Ještě že nejsi bílý po celý rok. Kvůli barvě kožichu tě v létě nechávají na pokoji. Máš klid, můžeš se množit a užívat si volnost a v zimě se jim schováš ve sněhu. Nikdo to na téhle planetě nemá jednoduché, bráško. Každý má někde svého nepřítele nebo někoho, kdo ho chce ulovit. Ale my se nedáme, příteli. Neboj se, není to tak hrozný, jak to na první pohled vypadá. Zapomněla jsem ti říct, že každý má taky někde svého přítele, ale musí ho hledat a musí mu sám být přítelem. Já jednoho takového mám, bráško. Nebo sestřičko? Na tu dálku to nepoznám. I ty budeš mít anebo už máš svého druha nebo družku, určitě nezůstaneš sám. Přeju ti to, přeju ti krásný, dlouhý život, příteli a hbité, zdravé tlapky. Kdybys mi rozuměl, tak bys věděl, že tě mám ráda, svezl by ses se mnou domů a tam bys byl v bezpečí. Po těch slovech se zarazila. Se mnou domů, opakovala – ale vždyť já už asi nemám domov. Chtějí mi ho vzít, bráško. Hranostaj se náhle přikrčil k zemi a dvěma dlouhými skoky zmizel mezi kameny.

Na stezce se jako přízrak z hororu zjevila rozevlátá postava Jima Kellyho. Tak tohle snad ne! Pane Bože, ať je to jenom sen. To bylo první, co jí prolétlo myslí. Po záplavě mnoha příjemných vjemů, které

na ní měly blahodárný vliv a léčily její neklidnou a rozjitřenou mysl, úplně zapomněla na ranní setkání s Jimem. Zmocnil se jí pocit zoufalství a bezradnosti. Hleděla na Jima Kellyho, který se k ní blížil vrávoravým krokem a nevěděla co má dělat. Její tělo odmítalo reagovat. Byla v šoku. Jako by se náhle probudila z tvrdého spánku uprostřed silnice a otevřela oči v okamžiku, kdy se na ní řítí automobil. Bezradně se ohlédla za sebe.

Stála s vozíkem necelé dva yardy od hrany skalní tabule, za kterou se vlnila zlatostříbrná hladina jezera. Když otáčela hlavu zpět, stačila ještě zahlédnout krásnou modrošedou sojku s malou rozčepýřenou chocholkou, letící podle břehu nízko nad hladinou. Jim se zastavil ve vzdálenosti necelých pěti kroků.

„Vy jste nešel domů.“ Nebyla to otázka, ale konstatování děsivé reality.

„Haš nebo koks, potřebuju teď, haš nebo koks, potřebuju teď,“ opakoval stále dokola a jeho hluboko zapadlé oči v temných důlcích pod hustým obočím horečně svítily. Na rozdíl od mimiky, jež střídavě měnila výraz jeho obličeje, byly jeho oči nehybné a upřené někam daleko za její levé rameno. Byl to ledový, nic neříkající, nevyzpytatelný pohled aljašského husky. Husky, kterého znala v dětství z domova, byl milý, inteligentní, přátelský a krotký. To se však o Jimovi Kellym v této chvíli rozhodně říct nedalo.

Nemotorně šmátral rukou u boku a Jessica s hrůzou sledovala, že na jeho širokém opasku je v koženém pouzdru zavěšen dlouhý, zálesácký Bowie – americký hraničářský nůž s dvanáctipalcovou čepelí. Chtěla na Jima promluvit, ale skrz stažené hrdlo neprošla jediná

hláska. Jenom prudce pohybovala v odmítavém gestu hlavou a instinktivně couvala vzad. Zastavila se na samém okraji skalního břehu a dál nemohla.

Tak tedy opět po několika dnech stojím tváří tvář smrti. Tentokrát to není grizzly, ale člověk, lépe řečeno to, co z člověka zbylo. Je to něco horšího než zvíře. Zvířata jsou řízena instinkty a pudry, které je spolu s mláďaty chrání v nebezpečí a pomáhají jim přežít ve smrtelném ohrožení.

Člověk je stvořen k Božímu obrazu. Má inteligenci, smysl pro spravedlnost a zvládne mít za určitých okolností rád i svého nepřítele. Dokáže se slitovat, být milosrdný a štědrý. Dokáže myslet na potřeby druhých lidí a má schopnost jejich záležitosti dát před svoje vlastní. To všechno staví mezi člověka a zvíře nepřekonatelnou propast.

Z Jimiho však žal, zloba, alkohol a drogy odebraly lidskost, ale nedaly mu ani ty nejzákladnější zvířecí vlastnosti. Jimi nebyl ani člověk, ani zvíře. Byla to zrůda, bylo to děsivé monstrum. Dlouhý nůž vypadal v jeho hubené ruce morbidně. Křečovitě ho svíral s paží nataženou přímo před sebe. V obličejí se mu v rychlém sledu střídaly různé grimasy, odrážející prudké změny v jeho chorobném mozku. Škleb šílence se proměnil v nevinnou tvář nedůvěřivého dítěte, aby jej v rychlém sledu vystřídal obličej hluboce zamýšleného člověka a záhy mu tvář zdeformoval vražedný, nepředstavitelně zlomyslný výraz. Jessica nikdy nic podobného neviděla, v její paměti se nenacházela žádná zkušenost ani srovnání, a proto jedinou reakcí mozku byl pocit nepopsatelné hrůzy.

„Jime, prosím, poslouchejte. Můžeme se spolu domluvit. Mohu vám pomoci. Mám dobrého přítele a...“

„Bud' zticha, ženská. Nepotřebuju pomoci od nějaký coury. Všechny jste stejný běhny. Zabiju tě, půjdu k tobě domu pro peníze.“

„Dám vám peníze, Jime, nemusíte mi ubližovat.“

„Nevěřím ti, nedáš, pošveš na mě šerifa. Zabiju tě, ty chromá čubko.“

„Jime, prosím, nedělejte to, přece nechcete zabít člověka.“

„Zabiju tě. Potom dám haš a zabiju vás všechny.“

Učinil krok směrem k ní a nepřítelně při tom před sebou mával nožem, jako by už Jessicu předem pomyslně krájel. „Stůjte Jime, ve jménu Božím, stůjte!“ zakřičela, co jí síly stačily. Jim se po tomto zoufalém výkřiku zastavil na místě a doslova ztuhl. Zasekl se v čase jedné sekundy a zůstal stát v nepřírozené poloze. Bylo to tak nečekané a neskutečné, že by se ani nedivila, kdyby zůstal nehybně viset ve vzduchu.

„Ve jménu Božím?“ zařval.

„Kde je Bůh, ty šlapko?“

Kde byl, když se moje ženská pelešila s jiným?

Kde byl, když mi ukradli děti?

A kde bude teď, když tě podřežu jako králíka?

Ha! Kde je? Kde jsi? Nejses! Neexistuješ! Nikdy si nebyl!

Jenom ďábel existuje a ten vás stvořil. Jste plemeno zmijí a já vás vyhubím. Nezdržuj mě couru, je mi zle, potřebuju dávku.“

Jimovo tělo zachvátil třes. Trásl se jak v té nejprudší zimnici, po bradě mu stékaly sliny a chvílemi se místo očí objevovalo pouze

bělmo. Zřejmě další fáze abstinčního stavu, pomyslela si. Horečně přemýšlela, co udělá, až se na ní vrhne. Hlavou jí bleskly tři možnosti, ale tu první hned zavrhla. Mohla by proti němu prudce vyrazit a povalit ho na zem. Tím by se však nic nevyřešilo. Druhá možnost nabízela pád i s vozíkem do jezera a plavat pryč. Viděla jako lepší volbu utonutí než usmrcení nožem.

Třetím obranný manévrem, o kterém uvažovala, bylo prudce Jimovi uhnout v okamžiku, kdy skočí. Ale uvědomila si, že provést takový drift je neproveditelné. Nelze tak rychle manipulovat s vozíkem a udělat v jedné vteřině potřebný úhybný manévr.

Jim náhle nelidsky zavyl a vrhl se v před. Naráz se ocitla v hrůzné situaci, kdy stála tváří tvář jisté smrti. Všechny její smysly byly zmobilizované do maximální pohotovosti. V okamžiku, kdy se Jim pokrčil a napjal svaly na nohou k vražednému skoku, vyslaly Jessice nadledviny do krevního oběhu dva hormony stresové reakce – adrenalin a kortizol, jenž společně vybudily v jedné vteřině její tělo k vrcholnému výkonu. Scénu, která se záhy odehrála a měla trvání pouze několik vteřin, vnímala jako zpomalený film.

Jim byl od ní vzdálen asi půl druhého yardu, když skočil. Viděla, jak ještě za letu přehodil nůž do levé ruky a pravou ruku zvedl do výše jejího hrdla. Nikdy nezapomene na výraz šílenství, bolesti a vzteku v jeho očích. Šklebící se obličej, podobný karnevalové masce démona a vyceněné zuby vraždicí šelmy, právě takový Jim Kelly zůstane navždy vtištěn do její paměti.

V tom okamžiku zcela intuitivně udělala něco, co předem neplánovala. Celou svojí váhou se prudce vyklonila na levý bok

z dosahu Jimova nože a úmyslně se s vozíkem převrátila. Dopadla tvrdě ramenem a hlavou na skálu a ztratila vědomí. Jim v letu celou svojí váhou narazil do převráceného vozíku, ve kterém stále ještě seděla v ležící poloze. Prudký náraz vozík pootočil a uvolnil Jessicu z jeho zajetí. Potom oba, Jim i vozík, přepadli v kotrmelcích z vysokého břehu do jezera.

Ticho, které opět zavládlo na skalnatém břehu, rušilo pouze bzučení hmyzu a zpěv ptáků v blízkém lese. Kromě vzdalujících se slábnoucích kruhů na hladině a ležícího dívčího těla na skále, nic nenasvědčovalo tomu, že se zde právě odehrála hlučná a smrtelná lidská tragédie.